

OBISK VRHOVNE PREDSTOJNICE HMP

MISIJONARJI V DOMOVINI

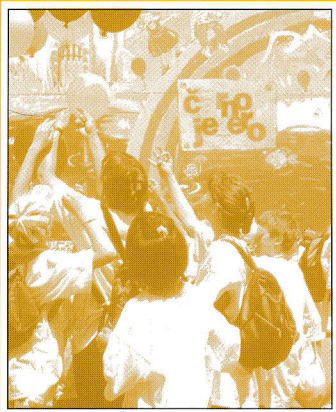
MAVRICA OTROŠTVA

OBLETNICA OBISKA

ŽELIMLJE V NOVI PODOBI

DRUG DRUGEGA VZGAJAMO

DUHOVNE PONUDBE

Črno jezero

SALEZIJANSKI VESTNIK 3/97
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. St.: 415-
107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.
Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19
jezikih (letna naklada je preko 10
milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po svetu
ter posreduje don Boskovo vzgojno
izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi, torej zastonj.
Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Urednik vam

"Najčistejša cvetka raja, najmilejša roža maja" - Marija.
Koliko navdihov za svoje življenje dobimo ob češčenju
presvete majniške Kraljice! Letos naj posebej velja: Po
Mariji k Jezusu. Po njej je Jezus prišel k nam, po njej
pridimo h Kristusu. Da bo zares leto Jezusa Odrešenika.

Posebej bomo slavili ob prazniku Marije Pomočnice;
sklenimo, da bomo poromali tokrat na Rakovnik ali kam
drugam. Takrat se pred Marijo spomnimo v molitvi vseh, ki
klečijo pred njo drugod, molijo in prenavljajo svoje življenje.
Sv. Janez Bosko nas bo vesel, če bomo poživali ljubezen in
zaupanje v Marijo Pomočnico. Čudeže njene priprošnje
potrebujemo posamezniki, Cerkev in narod.

Hvaležno se spomnimo obletnice obiska papeža Janeza
Pavla II. v Sloveniji. Prav bo, če bomo vzeli v roke njegove
govore in obnovili njegovo apostolsko sporočilo. Saj je
vendar prišel, da bi poživali svojo vero.

Sestre hčere Marije Pomočnice so doživljale lepe dneve ob
obisku njihove nove vrhovne predstojnice, ki si je za prvi
obisk v tujini izbrala prav njihovo inšpektorijo.

Kljub vsemu marsikaj nastaja: tako raste ustanova za mlade
v Želimljem, v teku so mnogi projekti, ki skušajo dati zlasti
mladim dobro popotnico v odraslo življenje. Don Bosko je
porabil svoje življenje za mlade. Lahko bi rekli, da je
nekakšno prepoznavno znamenje, kdo je don Boskov, prav
dejavna ljubezen do mladih.

Ko se poverjenikom posebej zahvaljujem za njihov trud, da
Vestnik pride do bralcev, lepo prosim še druge,
da poprimejo zlasti tam, kjer dosednji poverjeniki več ne
morejo. Trud, ki ga boste vložili v širjenje dobrega tiska, bo
v nebesih bogato poplačan.

Prazniki Gospodovega trpljenja in vstajenja so nas povezali:
bili smo združeni v molitvi, mnogi pa ste nam tudi posebej
izrazili voščila in dobre želje. Bog povrni vsem, zlasti še
tistim, ki so primaknili tudi za "pisanke".

Šolarji, dijaki in študentje, sploh mladi, so pred koncem
šolskega leta. Bodimo jim z ljubeznijo ob strani, da ga bodo
uspešno zaključili in se prav odločili za prihodnje.

Pozdravljeni!

Tone Ciglar

Živeti iz krsta

Odmevi velikonočnih melodij
nam še napolnjujejo duha in srce...

Zarja velikonočnega jutra odstira nova obzorja našemu pogledu...

V Jezusu odkrivamo začetek novega življenja za vse človeštvo...

Kdo vse ima pravico do tega veselja?

Komu je dosegljiv ta prečiščen pogled?

Kako se je mogoče dokopati do tega drugačnega, novega življenja?

Dosegljiv je vsakomur, ki je sprejel Božjo ponudbo in se s krstom pridružil Kristusu! Saj vemo, da je krst temelj in začetek tega novega življenja. Po krstu je to življenje vstalega Kristusa v nas že resničnost. Vstali nas vse kliče in opogumlja, naj sami sebi tudi sredi vsakdanjega življenja omogočamo nenehen razvoj te velikonočne skrivnosti v stalnem obnavljanju stika z njim. Naša krščanska izkušnja nam potrjuje, da nas samo popolna pripadnost Bogu, ki je ljubezen, napravi takšne, kakršen si v dnu duše želi biti vsak človek: to je biti ljubljen, in to za vedno. Želimo si trdnosti, varnosti, neminljive lepote, dobrote, resnice in ljubezni.

Vendar pa je čas, v katerem živimo, čas močno poudarjenega relativizma. 'Vse je dovoljeno!' trdijo nekateri in se hkrati čudijo pomanjkanju veselja do življenja. Zato je toliko bolj pomembno **upreti svoj pogled v Kristusa**; sprejeti in ohranjati novo življenje in z njim velikonočno moralo, ki nam jo daje Vstali! Krščanska morala namreč ni zgolj kopica predpisov in zapovedi o dovoljenem in nedovoljenem. **Krščanska morala je predvsem zvestoba Jezusu!** Svojega življenja pa nikakor ne moremo urediti v skladu z Jezusovo velikonočno moralo, če pri tem ne črpamo moči prav pri njem, ki živi v nas po krstu. Samo Kristus nam omogoča gledati na stvari in uživati življenje v skladu z najglobljo resničnostjo našega bitja, na katerem počiva Božji ljubeči pogled.

Živeti krščansko torej predvsem pomeni omogočiti Bogu, da v nas pripelje do razcveta tisto življenje, ki je globoka potreba človeškega srca in ki ga zato ne smemo zadušiti. Krščansko življenje torej ni predvsem rezultat napora naše volje, marveč je to **v nas delo Boga, ki je Bog življenja.**

Živeti z Jezusom je v bistvu isto kot sprejeti življenje! Naša **odprtost za življenje** se kaže predvsem v **sprejetju Kristusa**, ki je gospodar življenja, v poglobljanju notranje izkušnje srečanja z njim, v **sprejemanju sočloveka**, saj v vsakem izmed njih živi on sam! Bog, ki si je privzel človeško telo, z vstajenjem nakazuje, v kolikšnem **medsebojnem spoštovanju** bi naj živeli njegovi otroci prav sredi današnje razširjene porabniške miselnosti, ki se ne boji človeškega telesa samega postaviti na raven stvari...

Vemo, da sta don Bosko in M. Mazzarello s tem v zvezi globoko dojela pomen vzgoje za čistost. Skupno in še prej osebno, bi bilo treba razmišljati, h kakšnim duhovnim uvidom nas pelje poglobljanje v velikonočno skrivnost in kakšne konkretne vzgojne poteze iz tega izhajajo še posebej za vse člane salezijanske družine. Ali je kje kdo, ki bi upal o tem v javnosti kaj konstruktivnega spregovoriti?

Kulturo življenja, ki jo s svojim vstajenjem utemeljuje Kristus, lahko **gradimo samo močno medsebojno povezani**. In naši mladi bodo čistih src lahko stopali v življenje z dvignjeno glavo, z nasmehom na ustih in z jasnim pogledom...

s. Brigita Zelič

BLED

Življenju naproti

Sestre salezijanke imamo nalogu, da dekletom predstavimo in z njimi delimo pristne vrednote, ki temeljijo na evangeliju (K 66). Naša soustanoviteljica sv. Marija Mazzarello je svoje vzgojno delovanje med dekleti začela s poučevanjem šivanja in ponavljala: "Vsak vbodljaj z iglo naj bo izraz ljubezni do Boga." Ko so se dekleta učila gospodinjских spretnosti, so se predvsem naučile veselega služenja.

V tem duhu smo se sestre odločile za organiziranje gospodinjских tečajev. Geslo le-teh je ŽIVLJENJU NAPROTI, ker želimo dekletom ponuditi dobro popotnico na življenjsko pot, kamorkoli jih bo ta vodila. Prvi tovrstni tečaj je potekal v tednu zimskih počitnic na Bledu. Od ponedeljka do sobote so se vrstile same zanimive reči.

Nekaj utrinkov:

- Moje mnenje o gospodinj-skem tečaju je pozitivno. Veliko stvari sem že znala, ker sem starejša; so pa stvari, ki jih slišim prvič. Če bo nadaljevanje, se bom prijavila.

- Bilo je boljše, kot sem pričakovala.

- Spoznala sem nove prijatelje in se naučila kuhanja in šivanja. Zelo so mi bile všeč tudi vzgojne vsebine.

d-i-m

Iz salezijanskega sveta

Vrhovni predstojnik Juan E. Vecchi se je v začetku leta mudil na treh zelo različnih koncih sveta. Najprej je obiskal ZDA, kjer se je v San Franciscu udeležil praznovanj ob 100-letnici delovanja salezijancev v tej deželi (V ZDA in Kanadi je sedaj 372 SDB v 50 ustanovah in 282 HMP). Od tam je odpotoval v Egipt, prav tako na praznovaje 100-letnici delo-

vanja salezijancev v tej muslimanski deželi. Zelel je sobrate opogumiti za delo, ki je izrednega pomena za Afriko in za Bližnji vzhod.

Potem je obiskal Albanijo, deželo, ki je iz diktature zašla v bratomorno obračunavanje. Spodbujal je salezijance in sestre za nadaljevanje dela. V Albaniji trenutno deluje 15 SDB, na noviciat se pripravlja 5 fantov, aspirantov pa je 10. (po ANSmag, marec-april 1997)

Don Boskova pisma

Izšel je drugi zvezek don Boskovih pisem, ki vsebuje 537 pisem. Vseh zvezkov don Boskovih pisem bo osem. Peter Braido jih imenuje resnični don Boskov življenjepis. Do leta 2015 bodo izšli vsi zvezki; takrat se bomo spominjali 200-letnice don Boskovega rojstva. (po ANSmag, marec-april 1997)

ŽELIMLJE

Izlet h koreninam

Drugošolci Gimnazije Želimlje smo se od 21. do 26. februarja potepali po Italiji. Prenočišče smo dobili pri salezijancih v Rimu, čez dan pa smo se zadrževali v mestu.

Rim nas je s svojimi antičnimi in zgodnjekrščanskimi spomeniki popolnoma prevzel: katakombe, bazilike, obeliski, muzeji, Kolosej... Manjkal ni niti ogled Vatikana. Za boljše razume-

vanje antičnega življenja smo si ogledali še Pompeje in se povzpeli na Vezuv. Kot pika na i temu enkratnemu potovanju pa je bil prav gotovo Assisi, srednjeveško mesto, kjer sta sv. Frančišek in sv. Klara oznanjala veselje in ljubezen.

Iz Italije smo prišli polni čudovitih vtisov in doživetij, ki se jih bomo z veseljem spominjali - z željo, da bi se še kdaj vrnili.

K.Š.

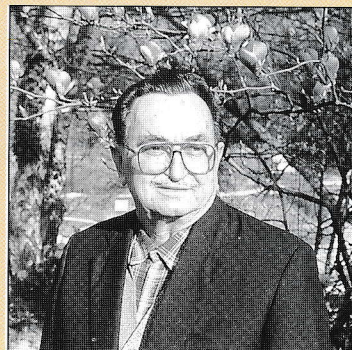
Cerkev in poklici

Danes je na svetu 406.000 duhovnikov; leta 1978 jih je bilo 416.000. V Evropi se je v tem času njihovo število zmanjšalo za 33.000. Leta 1978 je bilo v Evropi posvečenih 1.805 škofijskih duhovnikov. Leta 1994 pa 2.479; torej porast za 37 %. Vendar je to premalo, da bi število duhovnikov naraščalo, saj je povprečna starost duhovnikov v Italiji 62 let. Torej bo še treba počakati na porast števila duhovnikov v celoti. Podatki o

število študentov teologije so spodbudni: leta 1978 je bilo škofijskih in redovnih bogoslovcev 23.915, leta 1994 pa 29.511; porast torej za 23 %.

Je najhujša kriza pomanjkanja duhovnih poklicev mimo? V Rimu bo v začetku maja svetovni kongres o duhovnih poklicih. Morda se ni nikdar toliko delalo za duhovne poklice kakor danes, vendar se zdi, da mladi težko sprejemajo takšno odločitev za vse življenje. (po Bolletino Salesiano, aprila 1997)

RAKOVNIK

Ludvik Zabret, misijonar v Indiji, je prišel 14. aprila v domovino na misijonski oddih, ki bo združen s praznovanjem njegove 50-letnice misijonskega delovanja. Zdi se, da se mu pri slavlju ne bo pridružil misijonar Ivan Kešpret, ki je prav tako 50 let v Indiji. Obema misijonarjema iskreno čestitamo; želimo jima trdnega zdravja in še veliko Božjega blagoslova pri njunem misijonskem delu.

Verjetno pa bo v domovini čez poletje še tretji misijonar v Indiji - Pavel Bernik. Po stihir letih je prišel na obisk tudi Franci Kurent, laiški misijonar iz Trzina, ki deluje na Papui Novi Gvineji. Popestrili nam bodo misijonsko poletje. Dodatne informacije dobite na Rakovniku.

*Vrhovna
predstojnica HMP
mati Antonija
Colombo
na obisku
v Sloveniji
in na Hrvaškem*

PRVO IN NAJPOMEMBNEJŠE POSŁANSTVO JE NAŠE ŽIVLJENJE SAMO

Teden po veliki noči je bil za naščere Marije Pomočnice letos še na poseben način zaznamovan z veselim velikonočnim razpoloženjem. Od petka 4. do točka 8. aprila se je namreč mudila med nami naša vrhovna predstojnica mati Antonija Colombo, ki ste jo lahko nekoliko spoznali že iz prejšnje številke Salezijanskega vestnika.

Na skupnem srečanju za vse sestre naše inšpektorije smo z njo lahko takoj vzpostavile zelo spontan in prirčen stik. V kratkem programu smo ji predstavile stvarnost, v kateri živimo, naše dosežanje življenja in delo, težave in odprta vprašanja ter upanje in negotovosti, s katerimi se srečujemo. Četudi nam ni mogla dati čisto konkretnih odgovorov, nam je osvetlila marsikateri vidik, na katerega moramo biti pozorne, če hočemo danes z zvestobo našim ustanoviteljem odgovarjati na potrebe časa in okolja. Posebej se je zaustavila ob tem, kar je rekel naš zadnji vrhovni zbor, ki se je končal sredi novembra lani, o

našem skupnem življenju, oblikovanju in poklicanosti za vzgojo mladih. Poudarila je, da je naše prvo in najpomembnejše poslanstvo naše življenje samo. V svoji preprostosti in materinski zaupljivosti nam je zaupala tudi marsikatero lastno izkušnjo, kar je bil za nas še posebno dragocen dar. Poleg tega skupnega srečanja se je precej sester, vsaj na kratko, lahko srečalo z njo tudi osebno.

Posebej se je mati Colombo srečala še z ravnateljicami posameznih skupnosti in z inšpektorialnimi svetovalkami. Tudi nje je, glede na njihovo posebno nalogo služenja, ki jim je zaupana, seznanila s tem, kar kot vrhovna predstojnica v sedanjem trenutku vidi najbolj potrebno za zdravo človeško in duhovno rast posameznih sester ter skupnosti.

Nadvse lepa in človeško topila pa so bila naša srečanja pri mizi in ob večerih, ko smo se lahko ustavile z njo v prijetnem družinskem kramljanju. Med drugim nas je mati v tistih trenutkih podrobneje seznanjala z življenjem in

delom naših sester drugod po svetu, posebno še tistih, ki npr. v Albaniji in ponekod v Afriki prav v tem času, zaradi težkih političnih razmer, doživljajo trenutke velikega trpljenja in negotovosti. Med nami in njimi se je tako vsak dan znova pletla duhovna vez molitve in sestrške bližine.

V tistih kratkih štirih dneh ji je uspelo obiskati tudi nekatere naše skupnosti v Sloveniji in na Hrvaškem, kjer se je poleg sester srečala še z mladimi, otroki in njihovimi starši. Zaradi njenega preprostega in prirčnega pristopa do vsakogar je povsod hitro vzpostavila stik, prisluhnila temu, kar ji je kdo želel povedati, in pustila kakšno konkretno sporočilo, iz katerega bo mogoče črpati tudi v prihodnje.

Štirje dnevi so sicer hitro minili, toda izkušnja, ki smo je bile deležne, nas bo lahko še dolgo bogatila in dajala vsebino našim bodočim iskanjem in načrtovanjem, predvsem pa praktičnemu vsakodnevnemu življenju.
s. M. Ž.

“V zadnjih dveh številkah SV je bilo zapisanih nekaj misli o salezijanskih sodelavcih. Posebej je moja pozornost pritegnilo Matejino pričevanje o tem, kako jo don Bosko priteguje, da postaja salezijanska sodelavka. Iz povedanega pa mi vseeno še ni čisto jasno, kaj je tisto bistveno za salezijanskega sodelavca, kaj dela, kdo je lahko sodelavec in kako postati sodelavec. Vesel bom, če boste kaj več napisali kot odgovor na moja vprašanja. Mogoče to še koga zanima.”

Ivan

KDO JE SALEZIJANSKI SODELAVEC?

Dragi Ivan, hvala za tvoje pismo in za postavljena vprašanja. Nekaj tega, kar sprašuješ, je bilo zapisano v SV 2/97 na str. 7 pod naslovom Salezijanski sodelavec - poklican kristjan. V rubriki Dogodki v salezijanski družini pa boš skozi leto našel odgovore na druga zastavljena vprašanja. Za danes se pomudimo pri vprašanju: Kdo je salezijanski (don Boskov) sodelavec?

1. Nekaj zgodovine

Če hočemo odkriti osebno izkaznico salezijanskega sodelavca, moramo nujno najti don Boskovo prvotno zamisel. Vse izhaja od don Boska, duhovnika, in iz njegovega velikega srca, poslušnega Svetemu Duhu.

Po Božjem navdihu si je zamislil salezijance, da bi bili vzgojitelji mladih, ki naj bi postali “dobri kristjani in pošteni državljani”.

Don Bosko je usmerjal tudi dekle Dominiko Mazzarello, da je odkrila svoj poklic; iz tega sodelovanja je nastala družba hčera Marije Pomočnice, ki naj bi skrbeli za dekleta.

Toda svet je velik in dela je ogromno. So okolja in področja, kamor ne uspevajo priti duhovniki niti sestre. Zato je don Bosko zbral sodelavce; zanje je ustanovil

zdrženje sodelavcev, ki naj bi prebudili iz mlačnosti mnoge kristjane in širili moč krščanske ljubezni.

Te sodelavce je don Bosko iskal najprej med duhovniki, potem tudi med fanti, za katere je skrbel. Nekateri teh sodelavcev so se odločili, da bodo za stalno ostali pri don Bosku, drugi pa, da mu bodo pomagali, pa ne kot redovniki, ampak kot zavzeti kristjani v svetu, v svojih družinah. Te ožje sodelavce, ki imajo isto poslanstvo kot salezijanci in hčere Marije Pomočnice, je don Bosko imenoval salezijanske sodelavce. Don Bosko je menil, da njegovo dolgo in težavno poslanstvo ustanovitelja ne bi bilo dovršeno, če mu ne bi uspelo dati trdno obliko in lastno osebno izkaznico zdrženju sodelavcev.

2. Sodelavec je pravi salezijanec v svetu

Biti salezijanski sodelavec je poklic, je dar, ki ga Bog podarja, komur hoče. “Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane” (Jn 15, 16).

● Salezijanski sodelavci so torej tisti krščanski laiki, ki hočejo živeti

evangelij na način sv. Janeza Boska. Povabljeni so moški in ženske, mladi in starejši, preprosti in učenli, vsi, ki jim je kaj do današnje mladine in bi radi pomagali.

● Sodelavci so katoličani, ki živijo svojo vero sredi sveta in jo izročajo naprej tam, kjer živijo: v družini, v župniji, na delovnem mestu.

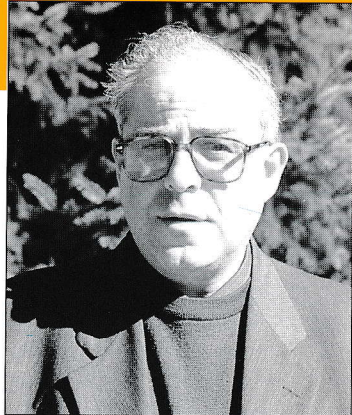
● Sodelavci so kristjani, ki se zavzemajo za isto poslanstvo, kot ga imajo salezijanci - vzgoja mladih.

● Sodelavci so povezani v posebnem zdrženju in so ena izmed številnih vej salezijanske družine.

● Podoba današnjega salezijanskega sodelavca je opredeljena v Pravilniku apostolskega življenja (PAŽ - pravilnik za sodelavce), ki je sestavljen po smernicah drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Zadnji člen tega pravilnika zatrjuje: “Kdor izbere zase pravilnik apostolskega življenja, najde evangelijski način uresničevanja samega sebe in se usmerja po poti, ki vodi k svetosti” (PAŽ, 50).

(O apostolskem delovanju sodelavca prihodnjič.)

Ivan Turk

ODKRIVAJMO POZITIVNO

Iz pogovora z g. Antoniom Domenéhom, svetovalcem za mladinsko pastoralo pri vrhovnem svetu salezijanske družbe, o avtoriteti, vzgoji in skupnosti. Pogovor je nastal med njegovim obiskom v Sloveniji.

● Kaj mislite o tem, da mladi ne zaupajo odraslim osebam niti institucijam. Ni zaupanja v državo, v šolo, niti v Cerkev ...

Gre torej za institucije, ki so v preteklosti imele vzgojno vlogo in so vzgajale k vrednotam. S tem se strinjam. Dejstvo je, da so tradicionalne ustanove, ki so mladim pomagale pri vključevanju v družbo (družina, šola, Cerkev), za nove generacije izgubile svojo pomenljivost. Za to obstajajo mnogi vzroki.

Zapletenost stvarnosti je danes resnična težava. Srečal sem profesorje, ki so mi rekli: "Katero vrednoto naj predstavim mladim? In zakaj prav te in ne katere druge? V življenju bodo namreč srečali še druge vrednote." Odtod skušnjava, da bi rekli: šola je nevtralna. To seveda ni res. Tudi za učenjem matematike se skriva neka filozofija življenja.

Kaj torej pred temi izzivi pomeni vzgajati? Rekel bi, da je prav zaradi krize avtoritete vzgoja še pomembnejša. Kriza avtoritete je namreč obtožba mladih, zavestna ali bolj spontana, ki ne najdejo pomenljivih vzorov v odraslih, v tistih, ki hodijo po poti življenja pred njimi. Zame je to izziv in klic, da bi našli vzgojitelje, ki bi dajali smisel in razloge za življenje. Raziskave kažejo, da je drama mladih danes v tem, da ne najdejo resničnih razlogov za življenje, smisla življenja, lastne identitete, vrednot, ki bi jim darovali svoje življenje. Vse to je vzgoja.

Vzgoja ne pomeni učiti nevem-kakšne tehnike. Vzgoja pomeni ponuditi mlademu človeku vrednote, smisel in tiste globoke razloge, ki naj mu pomagajo rasti in razviti lastne sposobnosti.

Zato mislim, da je kriza avtoritete kot medalja z dvema stranema: na drugi strani je klic, vabilo, naj bodo ustanove nositeljice vrednot. Drugi klic je to, kar salezijanci imenujemo potrebo po pomenljivosti. Danes vzgajati ne pomeni le včleniti mladega človeka v družbo. Najprej se postavlja vprašanje: v kakšno družbo ga včleniti? Živimo v vsesplošnem pluralizmu. Zato je danes zelo pomembno pomagati mladim, da se kritično odprejo tej različnosti in znajo z njo živeti. To pomeni najprej poznati jo, potem jo kritično ocenjevati in končno izbirati. Mislim, da so danes te tri stvari zelo pomembne za vzgojni proces. Poznati je dostikrat najlažje; mladi marsikaj spoznajo. Kritično ocenjevati pa je zelo težko, za to je treba imeti neko lestvico vrednot. Potem glede na to lestvico vrednot izbirati in odločati. A to je najtežje.

Danes se bojimo odločati. Mlade je velikokrat strah dokončnih odločitev za lastno življenje, npr. odločitve za poroko ali odločitve za redovniško ali duhovniško življenje. Nismo bili vzgojeni za take odločitve. Odločiti se namreč velikokrat pomeni odpovedati se drugim stvarjem, drugim možnostim. Mi hočemo imeti vse

in ne pustiti ničesar. Kakor kdo, ki gre naprej po svoji poti, a hoče vedno imeti možnost, da se vrne nazaj. Toda življenje zahteva tudi korake, pri katerih ni možnosti za vrnitev. Rast vedno vključuje tudi boleče reze s preteklostjo.

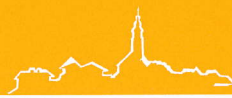
Moramo torej biti ob mladih, biti osebe, ki posredujejo razloge za življenje, smisel in vrednote - ne popolnosti! Očitno je, da nismo popolni. In ne gre za to, da bi ponudili najboljši možni sistem. Imamo neki slog življenja, tak ali drugačen, toda pošten. Stil življenja, ki sam sebe gradi.

Problem tvoje generacije je tudi, da mnogi mladi nikoli niso imeli izkušnje očetovstva; izkušnje, da bi doživljali odraslega človeka, ki bi živel smiselno življenje, ki bi bil zadovoljen s svojim življenjem, ki bi bil navdušen, ki bi resnično našel polnost svojega bivanja, ki bi s svojim življenjem govoril: "Ne gredo vse stvari dobro, obstajajo tudi problemi, toda zadovoljen sem s svojim življenjem, gradim sam sebe..."

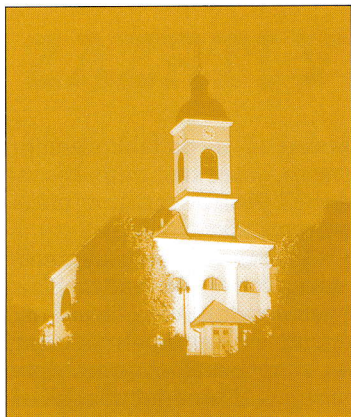
Ce mladi ne srečajo take odrasle osebe - zakaj bi morali sprejeti odrasle?! Zakaj? Odraslega sprejmejo, če v njem vidijo uresničeno življenje!

Don Bosko je hotel doseči tudi sirote. Danes so mnogi mladi sirote. Ne gmotno, saj imajo starše, ampak so sirote v duhovnem oziroma vzgojnem pomenu, ker ne najdejo oseb, ki bi jim ponudile življenje s smislom.

Pogovarjal se je T. D.

65 LET PRI KAPELI

Slabe zdravstvene razmere in neredko skromna hrana so v času med obema vojnama v salezijanske vrste pogostokrat prinašale bolezen. Kar mnogi bogoslovci, pomočniki pa tudi duhovniki so zboleli za jetiko, več med njimi jih je umrlo, nekateri pa so skrhanu zdravje ohranili vse življenje. Zato se je vodstvo inšpektorije sv. Cirila in Metoda, ki je v tistem času obsegala ozemlje celotne jugoslovanske kraljevine, odločilo, da poskrbi za posebno hišo, kjer bodo bolniki imeli ustrezno oskrbo in možnost okrevanja.

Kot naročena je zato prišla ponudba konec leta 1931 dobrotnice Kristine Cobelj s Kapelskega Vrha. Salezijancem je pri Kapeli ponudila svojo starejšo hišo, ki je bila zgrajena že leta 1796, a je bila dobro vzdrževana. Lahko bi jo uporabljali za svoje potrebe, zase je izgovorila prostor za prebivanje do konca življenja. K hiši je padalo tudi nekaj zemljišča. Konec leta 1931 in na začetku 1932 so bila storjena nujna dela, da so bili pripravljeni prostori za okoli deset bolnikov; del poslopja je bilo treba dograditi, kupiti potrebno opremo in pripraviti kapelo. Za zavetnika doma je bil izbran sv. Jožef, čigar podoba je bila postavljena v kapeli; zato se je ustanove oprijelo ime Dom sv. Jožefa. Hkrati je bila ustanova

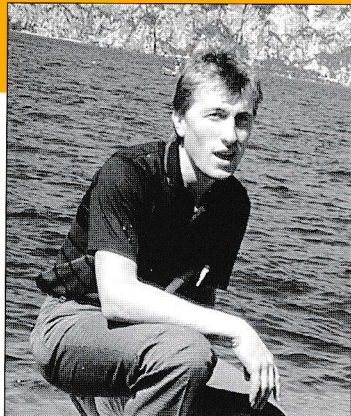
spomin na bl. Filipa Rinaldija, salezijanskega vrhovnega predstojnika, ki je umrl leta 1931. Uradna listina o ustanovitvi skupnosti je bila izdana 27. septembra 1932. Vse do začetka druge svetovne vojne in krajši čas po njej je v domu iskalo zdravje in okrepitev večje število bolnikov: povprečno 20 na leto. Zdrav zrak, ugodno podnebje in mir so pomagali, da so si mnogi zdravje okrepili in nabrali moči za nadaljnje delo. Kakšen med njimi pa je tu končal zemeljsko pot.

Že kmalu po naselitvi je prvi predstojnik doma Franc Vogrinčič začel pomagati v župniji, ki je bila brez kaplana. Župnik mu je zaupal nedeljsko mašo ob 10. uri, spovedovanje pri drugih in poučevanje verouka v štirih razredih v Radencih ter v treh razredih pri Kapeli. Med domom in člani župnijske skupnosti so začele nastajati trdnije vezi. Ker ravnatelj ni imel možnosti, da bi ustanovil oratorij ali začel druge oblike dela za mlade, kot se je dogajalo v drugih salezijanskih ustanovah, je med otroki podpiral delovanje "Marijinega vrtca", združenja, ki je bilo vadnica za vstop v Marijino družbo. Ob domu je začela nastajati skupina sotrudnikov, ki so s svojimi darovi podpirali delovanje skupnosti. Posebno mesto med njimi je imela gospa Kristina Cobelj.

Ob začetku vojne so nemški okupatorji zasedli tudi Dom sv. Jožefa, dotedanje stanovalce pa izgnali. V poslopje so naselili različne uporabnike, nekatere urade ali imeli prostore v svoje namene. Kakšen od stanovalcev je ob koncu vojne ostal v domu. Predmete iz kapele je prevzel nemški duhovnik, ki je ob nedeljah prihajal maševat h Kapeli.

Marsikateri del opreme je bil uničen ali izgubljen. Konec maja 1945 se je v dom vrnil ravnatelj F. Vogrinčič ter začel obnavljati prostore, da bi svojemu izvirnemu namenu služili še naprej. Zaradi pritiska novih oblasti, ki so želele dom nameniti drugim stanovalcem in državnim uradom, je bilo za bolnike na voljo le nekaj sob, dokler ni bilo treba leta 1949 dom izprazniti. Ker pa je na začetku istega leta kapelski župnik odšel v tujino, je bil F. Vogrinčič marca 1949 imenovan na župnijskega upravitelja pri Kapeli. Njegov duhovni pomočnik je postal duhovnik Serafin Pelicon. Preselila sta se v župnišče in v polni meri prevzela skrb za poslovanje župnije. Nekaj pozornosti sta namenjala tudi gospodarstvu in obdelovanju zemlje ter se posebno zavzela za obnovo vinograda ob cerkvi. V letih 1952-57 je župnijo zavzeto vodil dr. Jože Kuk. Takrat se je h Kapeli vrnil F. Vogrinčič in tam ostal do svoje smrti leta 1972. V času, ko je bil odgovoren za župnijo (1957-1961), je obnovil velik del cerkvenih poslopij. Župnišče je bilo močno poškodovano, veliko pozornosti pa je namenjal tudi cerkvi; obnovil je zunanost in notranost ter dokupil novo opremo. V času, ko je Cerkev doživljala pripravo na koncil in nato začela živeti iz časov obsežne prenovе, so župnijo vodili Vinko Sraka (1961 - 66), ki je umrl v prometni nesreči pri kraju Hrastje Mota, Franc Levstek (1966 - 71) in Ignac Lebar (1971 - 80). Ko je sredi sedemdesetih let začelo nastajati novo versko središče v Radencih, so salezijanci s Kapele prevzeli skrb tudi zanj.

B.K.

VSAK DAN ZNOVA

Na svet sem privekal v kmečki družini Marije in Martina kot zadnji od šestih otrok. Ko sem imel petnajst dni, sem pri krstnem kamnu župnijske cerkve sv. Petra in Pavla postal član župnijskega občestva in tudi član Cerkve. Za patrona so mi izbrali sv. Janeza Nepomuka, ki je imel poleg staršev kar precej dela z mano, saj sem bil menda dovolj živahen, da sem kakšno ušpičil. Ko sem bil dovolj krepek, so me poslali v šolo, kjer naj bi si nabral kaj znanja. Moram priznati, da nisem bil nevemkako navdušen nad knjigami, saj je na deželi toliko lepih stvari, ki se kar same ponujajo, da jih otroci raziščejo.

Seveda pa šola ni bila edina moja dejavnost. Starši so bili zelo verni, kar so v vsakdanjem življenju znali pokazati nam otrokom, zato so me poslali tudi k verouku. To je bila čudovita stvar, saj je bilo župnišče veliko in zelo pripravno za skrivanje. Ker sem menda znal lepo moliti, mi je kaplan predlagal, da bi postal ministrant, in tako se je zgodilo. To je bila zame lepa priložnost, da spoznam nove ljudi: gospodinjino v župnišču, ki je vedno imela dobre na zalogi, potem je bil tu organist in mežnar s svojo družino, kjer sem večkrat dobil kaj za pod zob... Včasih bi se najraje kar preselil v župnišče, da bi tako lahko pri vsaki maši ministriral.

Toda v petem razredu se je nekaj zalomilo, še sam ne vem kaj, in nihče me več ni prepračil, da

bi še ministriral. Tako so leta tekla in spet sem prišel v prvi razred. Tokrat je bila to šola za elektrikarje. To sem končal hitreje kot osnovno šolo in se nato zaposlil v tovarni, kjer so izdelovali elektromotorje. V času srednje šole so me prijatelji povabili k mladinskemu verouku in k pevskemu zboru, kamor sem z veseljem zahajal. In glej to čudo: še sam ne vem kako, toda spet sem se znašel pred oltarjem kot ministrant. Ljudje smo res čudna bitja.

Ob vsem tem delu so meseci hitro bežali v preteklost in tako je prišel čas, ki ga je bilo treba 'darovati domovini' - postal sem vojak. To je bil čas, ko sem veliko razmišljal o sebi in svoji prihodnosti. Vsak dan sem prosil Boga, da bi znal najti pravo dekle, s katero bi si ustvarila topel dom. Po pripovedovanju mnogih je vojaščina čas, ko mlad človek zlahka izgubi vero. Toda zame osebno je bil to čas nekakšnih posebnih duhovnih vaj. Prav gotovo se moram za to zahvaliti najprej staršem in potem mnogim drugim, ki so bili v molitvi ob meni.

Ko sem slekel uniformo, se je spet začelo življenje po starem. No, ni bilo čisto tako. Sestra je odšla v samostan; ker se Marijine sestre posvečajo bolnim in invalidom, sem nekaj prostega časa preživel na raznih koncih Slovenije, kjer so imeli bolni in invalidi duhovna srečanja. Srečal sem se s popolnoma novo dimenzijo človekovega življenja - s trpljenjem, s človekovo krhkostjo. To je lahko za koga vir bede in obupa, za drugega pa vir novega upanja. Vse je odvisno od tega, na kakšno mesto postavi v svojem življenju Boga. Ob teh ljudeh sem spoznal, da pač nimam nikakršnih

zaslug za to, da lahko hodim, delam, govorim... ampak je vse dar. Če pa sem vse zastonj prejel, moram tudi zastonj dati.

Ob tem spoznanju se je v meni nekaj zalomilo. Ali to zastonjskost živeti kot družinski oče ali kako drugače? Nisem imel moči, da bi na to vprašanje odgovoril, zato sem ga skušal odriniti. Toda vedno znova se je to vračalo in zahtevalo odgovor. Poznal sem veliko duhovnikov, bogoslovcev in sester. Opazoval sem jih, se z njimi pogovarjal o vsem mogočem, toda o svojih iskanjih nisem hotel preveč razpravljati. Večkrat je bilo mučno živeti v dvomih, ko nisem vedel kaj in kako, toda počasi, a vztrajno mi je Bog odstiral zaveso.

Odločil sem se in odšel v Želimplje k salezijancem, ki sem jih spoznal prav prek srečanj, ki so jih imeli bolni in invalidi v Želimplju. Do tedaj sem jih opazoval bolj 'na skrivaj', odtlej pa sem začel spoznavati tudi 'od znotraj', kdo in kaj so. Zdelo se mi je, da me Bog želi prav tu, zato sem napisal prošnjo za noviciat, kamor sem odšel po letu bivanja v Želimplju. To leto bi mogel na neki način primerjati s tistim, ki sem ga preživel v vojaščini. To je bilo leto posebnih duhovnih vaj, kjer sem dodobra spoznal don Boska in salezijance, njihovo delo in duhovnost.

Odločitev, ki sem jo sprejel in potrdil z zaobljubami, ni bila storjena enkrat za vselej. Vsak dan znova se je treba odločati za Boga, kjerkoli si, kar pravi tudi apostol Peter: "Pravzato se, bratje, potrudite, da boste utrdili svojo poklicanost in izvoljenost. Če boste namreč tako ravnali, se ne boste nikoli spotaknili" (2 Pt 1, 10).

Janez Drnovšek

ZAZRTI V KRISTUSA

Spoštovane molivke in molivci!

Papež Janez Pavel II. je ob svojem obisku v Sloveniji v Stožicah zbrani množici vzkliknil: "Naj vas spremlja velikonočno upanje v tem in v prihodnjih letih in vas privede k velikemu svetemu letu 2000. Prestopite tudi vi, skupaj z menoj in s svojimi škofi in duhovniki, skupaj z vso Cerkvijo, prag upanja."

V apostolskem pismu Vzarij tretjega tisočletja, v katerem papež razgrinja program in namen velikega jubileja, piše: "Nekaj je gotovo; vsako je povabljen, da stori, kar je v njegovih močeh, da ne bi prezrl velikega izziva leta 2000, s katerim je zanesljivo povezana posebna Gospodova milost za Cerkev in za vse človeštvo."

Tudi vrhovni predstojnik salezijancev Juan E. Vecchi vse člane salezijanske družine, med katere spadate na določen način tudi vi, dragi molivci, v spodbudi za leto 1997 vabi, da "upremo oči v Jezusa, voditelja in dopolnilca vere" (Heb 12, 2).

Posebej pomembna dogodka v tej pripravi na veliki jubilej bosta dva evharistična kongresa. Najprej 46. svetovni, ki bo od 25. maja do 1. junija v Vroclavu na Poljskem, drugi pa v Rimu leta 2000. Slednje-ga papež načrtuje z besedami: "Ker je Kristus edina pot pristopa k Očetu, da bi poudaril njegovo živo in odrešenijsko navzočnost v Cerkvi in v svetu, bo v Rimu ob priložnosti velikega jubileja mednarodni evharistični kongres. Leto 2000 bo izrazito evharistično: v zakramentu evharistije se Odrešenik, ki se je učlovečil v Marijinem telesu pred dvajsetimi stoletji, še naprej daruje človeštvu kot vir Božjega življenja."

Ti napovedani dogodki so izziv in priložnost za vse, posebej še za molivce, da utrdimo svojo vero v Jezusovo navzočnost med nami in da svoje oči upremo v evharističnega Jezusa. Jezus ne sme biti osamljen. Evharističnega Jezusa je treba obdati z občestvom prijateljev, ki bodo z njim osebno povezani in ga bodo molili. Tako bo med nas prišlo evharistično Božje kraljestvo.

Evharistija naj zopet postane središče krščanskega verovanja in življenja. Zato radi poklekujmo pred Najsvetejšim. Znova ovrednotimo daritev svete maše in dar svetega obhajila. Starejši in bolni molivci, ki se ne morete udeleževati svete maše v cerkvi, prosite svoje dušne pastirje, da vam obhajilo prinesejo na dom, zlasti za prvi petek. Pred kratkim mi je pripovedovala neka bolna mati, kako v duhu sodeluje pri daritvi svete maše. Večkrat na dan se obrne vsmeri župnijske cerkve, v duhu poklekne pred Najsvetejše in vzklikne: "Hvaljeno in češčeno naj vedno bo, presveto Rešnje telo." Zgled, vreden posnemanja.

In ko zremo v sveto Rešnje telo, izrekajmo tudi svoje prošnje, da bi Bog pomnožil število služabnikov svete evharistije, saj vemo, da evharistije brez duhovnika ni. Molimo tudi za novega nadpastirja ljubljanske nadškofije dr. Franca Rodeta. Vabim vas na letno molitveno srečanje molivcev v svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani, ki bo v soboto 24. maja z začetkom ob 9.00 uri.

Vsem molivcem obljubljam molitveni spomin vse salezijanske družine.

Ivan Turk

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

APRIL

"Gospod, vselej nam daj tega kruha" (Jn 6, 34).

Z živo vero prosimo, da bi se v redno udeleževali Gospodove daritve in vredno prejemali Kristusa v svoje življenje in po njem tudi živeli.

MAJ

"Gospod, če hočeš, me moreš očistiti" (Lk 5, 12).

Vneto prosimo Gospoda, naj nam podeli svojega Svetega Duha, da bomo v zakramentu sprave prejemali moč za novo življenje v Kristusu.

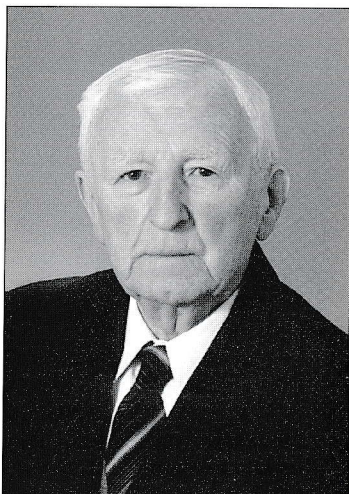
K Bogu so odšli po plačilo:

Genovefa Babič, Cezanjevci
Marija Markovič, Cezanjevci
Zlata Adamič, Brežice
Zinka Vajngerl, Maribor
Terezija Bogar, Lendava
Marta Ličen, Branik
Herman Obranič, Veržej
Marija Hvala, Šebrelje
Kristina Šuštar, Zagorica
Verona Ščernjavič, Črenšovci
Ana Camplin, Bogojina
Marija Zidanšek, Špitalič
Antonija Jernejčič, Begunje/C.
Lojzka Krizanec, Rogatec
Anton Rutar, Nova Gorica
Marija Stajnko, Cezanjevci
Ana Lukan, Straža
Marija Jenko, Sv. Duh/Šk. Loka
Ana Repič, Ajdovščina

DUHOVNE VAJE NA KUREŠČKU

za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze bodo od 13. do 15. junija 1997. Začetek v petek ob 18.00, zaključek v nedeljo s kosilom. S seboj prinesite rjuhe in copate. Duhovne vaje bo vodil Ivan Turk, voditelj molivcev.

Avtobus v smer Rob - Zapotok pelje iz Ljubljane ob 15.30 s št. 3. Prijave: Ivan Turk

JAKOB ŽALAR - BISEROMAŠNIK

Predstavlja se nam letošnji biseromašnik, salezijanec, ki je v svojem dolgem življenju deloval na mnogih krajih Slovenije, Hrvaške, Srbije in Črne gore. Sedaj živi med sobrati na Trsteniku in je vedno pripravljen na pastoralno pomoč. Pripravlja pa se na zahvalo daritev biserne maše.

● Doma ste iz župnije Križevci

V družini nas je bilo sedem otrok, od katerih sva se dva odločila za duhovništvo. Brat Alojz je pel celo železno mašo, jaz bom letos biserno. Prepričan sem, da je bila mama tista, ki nama je izprosila poklic; povsod, kamor je šla, je molila rožni venec. Svoje je prispeval tudi salezijanski zavod v Veržeju, kamor sem zahajal z drugimi prijatelji; kar dosti se jih je odločilo za duhovni poklic. Tam me je osvojilo salezijansko veselje in navzočnost mnogih mladih.

● Potem ste nastopili pot poklica

Starejši brat Alojz je odšel od doma, zato sem moral jaz s študijem nekoliko počakati, kajti šolati dva hkrati je bilo za našo družino preveliko breme. Vendar mi je uspelo, da sem z 20 leti na Radni postal salezijanec (13. avgusta 1927, letos bo minilo 70 let, duhovnik pa 4. julija 1937).

● Sledilo je vzgojno poslanstvo

Bil sem asistent v Veržeju, kjer sem se med mladimi dobro počutil, prav tako kot mlad duhovnik v Martinišču v Murski So-

boti. Med gojenci se najbolj spominjam sedanjega pomožnega mariborskega škofa dr. Jožefa Smeja, ki je bil v 4. gimnaziji ves skromen in ponižen. Življenje je bilo kar trdo, prestali smo marsikatero pomanjkanje, vendar je mnogim mladim tako bilo omogočeno, da so študirali in prišli do poklica, kar bi sicer bilo morda nemogoče. Tudi sam sem okusil, kaj se pravi zadeti vrečo na rame in hoditi po okoliških vaseh prosit - nabirat potrebne stvari za preživetje.

● Obdobje na Hrvaškem

Bil sem vesel dela na Hrvaškem v Konviktu v Zagrebu. Ob mladih pa sem tam spoznaval, kako človek ni vsemu kos in da se mora nenehno spopolnjevati in rasti z mladimi. Voja leta sem preživel na Hrvaškem (Donji Miholjac), kjer sem kot kaplan imel veliko verouka v šoli, v hiši pa so tudi bili malosemeniščniki, do 25 fantov. Na to obdobje imam prelepe spomine, saj nas je Božja previdnost čudovito varovala. Lepo je tudi bilo dejstvo, da smo lahko sodelovali z učitelji in tako celoviteje pomagali otrokom tako v šoli kakor v župniji.

● Kar celih 21 let v diaspori na jugu

Sledilo je moje dolgo delovanje v Beogradu, v Nišu (Bor-Zaječar), v Nikšiću in Podgorici. Najlepše je bilo v Nišu, kjer je bilo veliko otrok in lepo sodelovanje s šolskimi sestrami. S pravoslavni mi brati smo se dobro razumeli.

● Pogled nazaj

Dolga je moja življenjska pot. V najlepšem spominu imam skupno življenje, ko smo bili kot družina, brez zasebnosti in individualizma, kar se mi zdi, da je danes velika nevarnost. Največje veselje nam je bilo, da smo med mladimi.

V svojem duhovništvu sem doživel čudovito Marijino pomoč in priprošnjo sv. Janeza Boska. To je nekaj čudovitega, če te Bog pokliče in zmoraš toliko moči, da mu ostaneš zvest. Bogu sem za to iz srca hvaležen. Biserna maša naj bo zahvala za milost duhovniškega in redovniškega poklica.

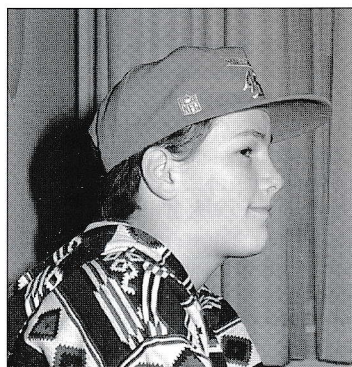
Mladi, ki ste pred življenjsko odločitvijo, ne preslišite Božjega klika; če vas kliče v duhovni poklic, mu velikodušno sledite in bodite prepričani, da vam ne bo žal.

MLADOST - PREDOKUS VEČNE MLADOSTI

Vsaka stvar na svetu teži po svoji osmiselnosti: cvetlica se uresničuje s cvetenjem, jablana s prinašanjem sadov, les v ognju... In človek z vsem svojim hrepenenjem, prizadevanjem, trpljenjem? Človek kot presežno bitje, kot bitje prihodnosti, najde svojo izpolnitev v večnem, srečnem "jutri", ki ga vnaprej okuša in uresničuje že "danes".

Ko je don Bosko prvič srečal Jerneja Garellija, je le-ta znal žvižgati, Mihec Magone se je ig-

ral; tudi prvi mesec v oratoriju je nadaljeval z igro. Don Bosko je za začetek zadovoljen tudi s tem: našel je neko stičišče z mladim človekom, odkoder bo lahko gradil svojo vzgojo in skrb za njihovo zveličanje. Pusti času čas in jim pomaga k spoznanju, da je mladost tudi čas, pomemben za doseg "večne mladosti", kjer bosta njihova mladost in veselje dosegla svojo polnost in trajnost.

Ob prvem srečanju je don Bosko svetoval Dominiku Saviu, naj prosi Boga zanj kot vzgojitelja in sam zase, da bi skupaj zmogla uresničevati sveto Božjo voljo. Don Bosko jemlje vzgojo kot del duhovnega prizadevanja, kot sodelovanje Boga in človeka v prizadevanju za svetost. Dominik se odloči: vi bodite krojač, jaz pa

bom skušal biti dobro blago.

Zato je vzgojno in pastoralno prizadevanje v preventivnem sistemu lahko edino vzajemno ali pa ne more biti uspešno. Don Boskov vzgojni sistem zato ne more biti zaobsežen samo v metodi in sredstvih, marveč nujno obstaja tudi kot duhovnost. Don Boskova skrb za zemeljski kruh svojih fantov je hkrati skrb za duhovni kruh in nasprotno.

Don Boskovo vzgojno prizadevanje - in po njegovem navdihu tudi naše - ne more biti samo izraz dobroteljske, marveč tudi izraz apostolske skrbi. Po njegovem pojmovanju je vsak človek, zlasti še vsak mlad, "bitje za Boga". Po svoji naravi je človek odprt Božji presežnosti, saj je Bog človekov stvarnik, odrešenik in učitelj. Polnost svojega bitja lahko doseže človek le v dokončnem srečanju z Bogom v večnem življenju. V polnosti lahko uresničuje svoje človeško življenje le v prijateljstvu in v miru z Bogom. Človekova zemeljska sreča je odvisna in določena z njegovo skrbjo za večno srečo, saj brez večne tudi zemeljska sreča ne umiri in ne zadovolji človekovega hrepenenja in prizadevanja.

V našem času liberalizma in sekularizma so nam to težko dojemljive stvari. Z druge strani pa toliko bolj pomembne. V don Boskovem času so bile podobne težnje v družbi: industrija, ki se je naglo razvijala, je človeka zaslužila tudi za štirinajst ur dnevno (danes je delovni čas omejen na osem ur). Skrb za preživetje ljudi, ki so prišli s culo s podeželja, je bila še bolj dramatična, kot so naše razmere. Kljub vsemu temu se don Bosko ni pomišljal v neki svoji knjižici zapisati: "Očetje in matere! Če želite imeti dobro vzgojene otroke, ki vam bodo na starost v tolažbo in pomoč, se po-

trudite za njihovo versko vzgojo, in to zlasti v njihovih najtežjih letih, ko jih še ne usužnjijo razne razvade in grešne navade, ampak dobijo ob verskih normah smernice za vse svoje življenje in vedenje."

Don Bosko je bil znan zagovornik zgodnjega prejetanja prvega svetega obhajila. S tem pa je želel zagotoviti pomembno stvar: mlad človek se mora že zgodaj zaupati Božji ljubezni in skrbi; vsako odlašanje mu je lahko v pogubo. Zgodnja povezanost z Bogom bo gonilna sila v otroku in mlademu za njegovo prizadevanje za vse dobro v človeškem in krščanskem smislu. Že človekova zgodnja mladost je lahko odločilna za njegovo večno srečo ali za njegovo večno pogubljenje.

Skrbi za versko vzgojo in rast zato rejne more nihče omejiti samo na prizadevanje duhovnikov ali redovnikov. Vsi, ki imajo radi mlade in njihovo srečo, so enako

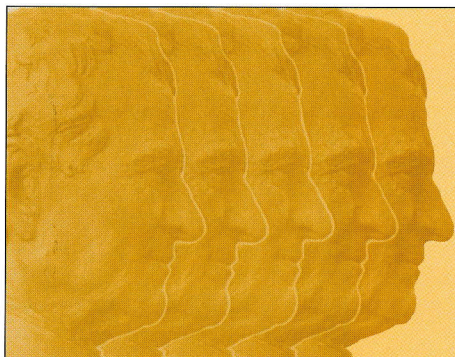

odgovorni tudi za versko vzgojo - nemalokrat so lahko bolj iznajdljivi in uspešni kot za to "uradne" osebe ali ustanove, ki se mladim dozdevajo včasih "zaprane in okostenele" in zato ob njih niti ne skušajo iskati navdih za polnost svojega veselja in življenja.

Ali smemo mlade prikrajšati za to?
Franček

Janez Bosko, SPOMINI

ŠKOF Z OČETOVSKIM SRCEM

Potreh letih dopolnilnega pastoralnega študija in prakse je don Bosko začel opravljati ravnateljsko službo v ustanovi, ki jo je za dekleta v stiski širila markiza Julija Barolo. Sprva je tu ob prazničnih dneh lahko nadaljeval zbiranje fantov. Sanje, podobne tistim, ki jih je imel pri devetih letih, so se ponovile. Še več. V njih je videl visoko cerkev, slišal čudovito glasbo, spremljale so jih mnoge podrobnosti. Bile so mu, povezane z drugimi sanjami, vodilo pri njegovih odločitvah. Toda vsakdan je bil še vedno popolnoma drugačen, kakor ga je videl v sanjah...

Drugo nedeljo v oktobru, na praznik Marijinega materinstva, sem svojim fantom naznanil selitev oratorija k Zavetišču (blizu Valdocca). Ob prvem oznanilu so občutili nekakšno vznemirjenje, a ko sem jim rekel, da nas tam čaka večji prostor, ves za nas, za petje, tekanje, skakanje in razvedrilo, so bili veseli in vsak je nepotrpežljivo čakal na prihodnjo nedeljo, da bi videl novosti, ki si jih je predstavljajal...

Kje je oratorij, kje je don Bosko? so vpraševali na vse strani. Nihče ni znal reči niti besede, ker nihče v tisti soseski ni slišal govoriti niti o don Bosku niti o oratoriju.

Vpraševalci so mislili, da jih imajo za norce, in so dvigali glas in zahteve. Drugi so mislili, da jih žalijo, in so nasprotovali z grožnjami in udarci. Zadeve so začele postajati resne, ko sva jaz in teolog Borel, poslušajoč vrišč, stopila iz hiše. Z najinim prihodom je prenehal vsak hrup in prepir. Pritekli so trumoma k nama in naju vpraševali, kje naj bi bil oratorij.

Rekla sva, da pravi oratorij še ni bil dokončan in da naj medtem pridejo v mojo sobo, ki bi za to lahko zelo dobro služila, ker je prostorna...

Medtem smo se šli pogovarjat z nadškofom Fransonijem, ki je razumel pomen našega načrta. "Pojdite," nam je rekel, "storite, kar menite, da je dobro za duše, dajem vam vsa pooblastila, ki jih utegnete potrebovati. Govorite z markizo Barolo, morda vam bo ona lahko preskrbela kakšen primeren prostor. Toda povejte mi: ali ti dečki ne bi mogli oditi v svoje župnije?"

"Fantje so povečini tujci, ki preživijo v Turinu samo del leta. Sploh ne vedo, kateri župniji pripadajo. Mnogi od njih so slabo oblečeni, govorijo težko razumljiva narečja, torej razumejo le

malo in jih je težko razumeti. Nekateri pa so že večji in se v skupini ne upajo družiti z manjšimi."

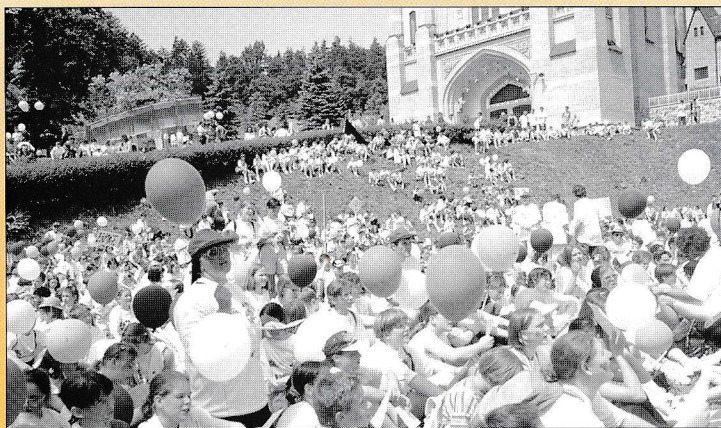
"Torej," je povzel nadškof, "potrben je poseben prostor, primeren zanje. Pojdite torej. Blagoslavljam vas in vaš načrt. V čemer vam bom mogel koristiti, kar pridite in bom vedno storil, kar bom mogel."

Takoj smo odšli na pogovor k markizi Barolo, in ker se do avgusta prihodnjega leta mala bolnišnica ni odprla, je bila dobrotljiva gospa zadovoljna, da bi mi spremenili v kapelo dve prostorni sobi...

Tam je bil kraj, ki ga je Božja previdnost izbrala za prvo cerkev oratorija. Začeli smo ga imenovati po sv. Frančišku Saleškem iz dveh razlogov: 1. ker je markiza Barolo imela v mislih ustanoviti družbo duhovnikov pod tem imenom in dala zato napraviti sliko tega svetnika, ki si jo je do zdaj mogoče ogledati pri vhodu v isti prostor; 2. ker je del naše službe zahteval veliko umirjenost in krotkost, smo se postavili pod varstvo tega svetnika, da bi nam od Boga izprosil milost, da bi ga mogli posnemati v njegovi izredni krotkosti in v pridobivanju duš.

Pripravil ASS

Mavrica otroštva

Miha je bil star tri leta, ko je začel obiskovati vrtec. Pri šestih je začel obiskovati malo šolo. Takrat so ga starši vpisali tudi na glasbeno šolo. Začel se je učiti glasbene teorije, kajti naslednje leto so hoteli, da bi začel igrati klavir. Pri šestih letih je šel tudi k predšolskemu verouku.

Pri sedmih letih je začel Miha igrati klavir in hoditi v prvi razred osnovne šole. Skupaj z vsemi predmeti, ki jih pač zahteva prvošolčkov urnik, so ga starši vpisali tudi na dodatni tečaj angleščine, češ, znanje jezika ne more škoditi, če pa se ga je že treba učiti, je najbolje, da človek to naredi čimprej, še v mladih letih, ko so možgani še sveži in prebujeni.

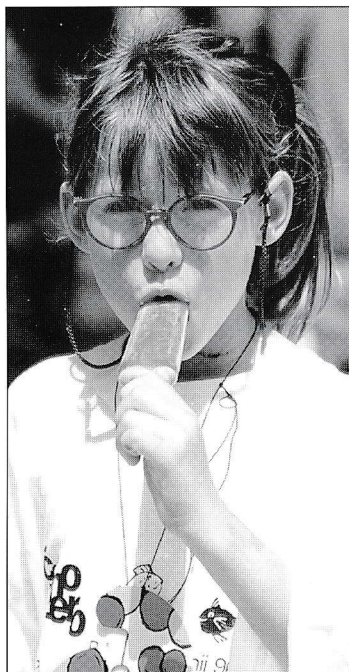
Pri osmih letih je začel obiskovati šolski pevski zbor, da bi čimbolj razvil svojo glasbeno nadarjenost.

Pri devetih letih so ga straši vpisali še na tenis. Tudi brez tega danes ne gre.

Pri dvanajstih si je močno zaželel, da bi se naučil nekaj osnov borilnih veščin. Starši so ga vpisali na karate.

Pri štirinajstih je imel za seboj tri leta karateja, pet let tenisa, osem let angleščine, devet let šole in devet let verouka.

Mihovi dnevi so bili dokaj enolični: dopoldne šola, popoldne pa hitenje z enega konca mesta na drugega, z enega krožka na drugi krožek. Starši so se komaj uspeli tako zorganizirati, da so ga dostavljali z ene dejavnosti k drugi. Od osmega leta naprej je navajen, da živi v desetminutni zamudi. Vedno je prihajal prezpozno...

Janez je bil iz drugega kraja. Starši si niso delali prevelikih utvar o svojem sinu. Saj ne, da ga ne bi cenili, samo družinsko življenje so si predstavljali nekoliko drugače. Predvsem so mu želeli posvetiti veliko časa. Ko Janez sedaj pomisli na leta nežnega otroštva - tudi on jih ima sedaj petnajst -, se mu misel navadno zaustavi v dolgih popoldnevih in večerih, ko so z očetom, mamo in mlajšo sestro skupaj igrali clovek ne jezi se, noreli po travniku nad hišo, prebirali in si pripovedovali pravljice. Tudi solzni manjkalo in preprirov. Osmi razred je odlično zaključil, sedaj se namerava vpisati na srednjo šolo.

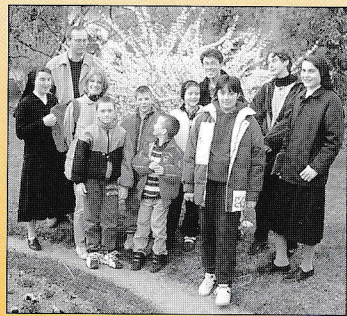
Mavrica otroštva! Tisoč otrok, še enkrat toliko v prihodnost uprtih zvedavih oči, tisoč zgodb, tisoč sanj!

Otroštvo danes izgublja pridih poetičnosti. Že otroci se morajo boriti: za preživetje, za to, da obvladajo čas, za to, da usklajujejo tisoče nalog in obvladajo ravno toliko pripadnosti, v katere jih potiskamo odrasli.

Ne nalagajmo otrokom na ramena pretežkih bremen. Raje jim posvetimo več svojega časa. Meseci, ki so pred nami, so priložnost, da razplamenimo nove iskre v dušah otrok.

Martin Lisec

Pustite male k meni

Otroštvo je čas, ki se ga povečini radi spominjamo; koliko fotografij iz otroštva je našlo prostor v naših spominskih albumih, koliko pogovorov gradimo z obujanjem spominov na otroštvo, kolikokrat nam starši pripovedujejo, kako živahno in prijetno je bilo, ko smo bili majhni...

Ja, tako spominov na vse tisto lepo, pristno, otroško. In eden izmed teh neskončnih zakladov je tudi otroško doživljanje vere.

Spominjam se sebe - tistega malega bitja, ki so ga starši zvesto prinašali k nedeljski sveti maši - vendar, moj pogled kljub velikega trudu nikoli ni segel do oltarja. Množica pred menoj je bila prevelika in prostor preveč mogočen, da bi ga zmogla z očmi zajeti v celoti. Slišala sem le glas duhovnika, ki je zame predstavljal mogočnega in čudežnega človeka, kajti videti ga ni bilo nikjer, le njegov glas je prihajal iz majhnih

stenskih zvočnikov in globoko odmeval v cerkvi.

Še danes živo čutim, kako sem si želela spoznati tega moža. To je le nekaj, česar se spominjam in morda se zdi komu čisto samoumevno, vendar, ko človek razmišlja in opazuje tista mala bitja, odkrije, kako velik je ocean vprašanj, ki jih nosijo otroške glave.

Vse mogoče predstave imajo otroci, ko jim pripovedujemo o Rdeči kapici, o Trnuljčici, o Miklavžu, o angelih, o Jezušku... Vemo, da otroci vse dogodke in zgodbe doživljajo mnogo globlje in resneje kot odrasli. Ne vprašujejo se, zakaj se je to ali ono zgodilo. Zanje je pomembno le dejstvo, da se je zgodilo, in vsaka še tako preprosta misel ali drobno sporočilo se globoko dotakne otroške duše.

Ko opazujemo majhne otroke, ki jim odrasli pripovedujejo pravljice in živalske zgodbe, takoj

opazimo, da jih prevzamejo - otroci preprosto onemijo. Njihova empatija je tako močna in čustvena občutljivost tako velika, da so do solz pretreseni, če se dobremu junaku zgodi kaj hudega.

Ali ne bi bili pretreseni tudi, če bi poslušali zgodbe iz Svetega pisma in vžljubili dobrega junaka Jezusa, ki pa je moral celo umreti zaradi hudobije sveta?

Pri otroku se skorajda lahko igramo s čustvi in zakaj si tega ne bi privoščili v dobre namene pri vzgoji za pozitivne in moralne vrednote!

Življenjska in poklicna pot me vsak dan vodi do otrok; včasih mlajših, drugič starejših in ob vsej pestrosti teh srečanj prihajam do spoznanj: kaj je pravzaprav za otroka vera, kako jo doživlja in kako jo uresničuje s svojim življenjem. Skratka, da je za dojenčka in malčka vera pojem, ki se isti z besedo "ugajati". Otrok je prepričan, da je izpolnil svoje cilje, če je z dejanjem ugodil svojim staršem. Zanj sta bogova kar oče in mati, saj mu dajeta prav vse, kar si zaželi in potrebuje. In če je z obeh strani zadovoljeno ugodje - jaz ugajam tebi, ti pa meni, je otrok srečen, saj je to vendar največ, kar lahko na tej stopnji bivanja doseže. Čemu bi ob vsem lepem potreboval še Boga?

Vendar, kmalu mora srečno bitje zakorakati v šolske prostore in kar nenadoma sreča tam novega boga - to je učitelj, ki vse ve, ki

ni vedno zadovoljen z vsem, kar mu ponudiš, ki ukazuje pravila igre, ki kaznuje, no ja, pa velikokrat tudi dobro povračuje. Otrok prihaja iz dneva v dan v stike - zdaj ga bremeni črna pika na plakatu vedenja, zdaj klofuta sošolca, spet drugič krivična obsodba... In ni malo otrok, ki bi se kar spravili v krilo kakšnemu angelu, da bi jih ta rešil vseh drobnih stisk in težav, ki so v otroških očeh tako velike in nerešljive. Ob večerih skupaj z dobro mamico pokličeta angela in se mu v strahu pred prihodnjim dnem in hkrati v upanju priporočita z molitvijo Sveti angel.

Molitev k angelu pa kmalu postane prav dolgočasna, vsiljiva in skoraj otročja. Otrok odrasča in v svojem odrasčanju kar nenedoma prekaša vse: starše, učitelje, celo prijatelje. Angelov zanj ni več, Boga pa tudi ne. Kaj bi ga pravzaprav potreboval, ko pa je

sam največji in najuspešnejši bog. Tudi vsemogočen postane, saj se mu zazdi, da se ves svet vrti okoli njega in samo zaradi njega.

In končno, po vsem igranju z nebeškimi bitji pride na vrsto tisti pravi Bog, Bog ljubezni in odpuščenja. Toda žal ne pri vsakomur. Včasih se namreč zdi, kot da se zaupa le nekaterim - izbranim. Pa vseeno ostaja vprašanje: Ali izbiramo ljudje ali izbira Bog?

Kakor koli že, cilj vsake dobre vzgoje in iskrene ljubezni je, darovati otroku spoznanje, da je potrebno dobre pravljice in zgodbe otroštva živeti, hudobne in nepravilne pa zavračati in jih iz trenutka v trenutek spreminjati v lepše in prijaznejše.

Za konec pa le še to: Ali ni sporočilo vere pravzaprav čisto otroško preprosto?

Bog ti ponuja, ti se trudi sprejemati dobro in vračaj ljubezen z zahvalo. To je namreč najmanj in

hkrati največ, kar lahko storiš svojemu Bogu. Če si pravi kristjan, boš tako kot rečeš hvalo prijatelju, ki ti je posodil kolo do trgovine, izrekel še večjo hvalo njemu, ki ti ni posodil le kolesa, temveč ti je dal vse, kar imaš: starše, brate, sestre, prijatelje, igrače, veselje, pa še življenje ti je podaril kar zastoj.

Bog te bo razumel, če boš ta "hvala" udeležil z dobrimi deli, z obiskom pri sveti maši in v vsakdanji molitvi.

Torej, pusti naravi, naj daje rast tvojemu telesu, pusti stvarim in bitjem, naj te bogatijo v duhu, a v duši ostajaj otrok. Takega bodo vzljubili ljudje in Bog sam.

Naj te v mesecu maju nago-varja Gospod z besedami: Če ne postanete kakor otroci - preprosti, odprti, čisti - nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo (Mt 18, 3).

Darja Primc

Popolnost, ki me navdušuje, je vedno skrita v majhnih stvarih. Vsako dobro delo je kamenček v mozaiku našega življenja. Kaj bi bilo napisanega na listu mojega življenja, če ne bi bilo salezijancev! No, kakšna stvar že, vendar nič takega, kar bi me spopolnilo v stvarih, ki so potrebne za življenje, nič uresničenih sanj in idej.

Moje življenje je zapleten sklop osebne rasti, kjer je treba izbirati življenjsko pot za smiselno bivanje. Zase vem, da mi delo ne bi uspelo brez podpore pravih prijateljev. Te pa si pridobil le prek iskrenega odnosa do soljudi. Zato pa imaš v temnih nočeh in na zavajajočih brezpotjih vedno koga ob sebi, ki ti svetuje na ta ali oni način.

Tako sem tudi animator pri raznih programih, kjer lahko izrazim svojo osebnost in sprostim energijo. Sodelujem z

drugimi in dobivam prijatelje in možnost, da spregovorim in povem svoje videnje. Obenem pa si utrjujem sposobnost za skupinsko delo v strpnosti. Za vsakogar sta to zelo pomembni lastnosti in nikoli se tega ne naučimo dovolj popolno.

Letos sem zopet animator pri

Čarnem jezeru, ki je zelo vesela prireditve, če pogledamo obraze otrok, in zelo zahtevna, če pogledamo utrjene obraze animatorjev. Pri delu gledam na zadovoljstvo vseh: udeležencev in animatorjev, zato pri pripravi mislimo na veliko stvari, a še vedno na kaj pozabimo. Meni pa je užitek improvizacija, ko moraš v trenutku popraviti stvar, na katero prej nisi pomislil. Zelo rad pomagam in mi ni odveč poprijeti za kakršnokoli delo, ko je treba naprimer pobarvati ali sestaviti ogrode.

Vsem, ki se še odločate, ali bi sodelovali kot animatorji pri kakem programu mladinske pastore, pa velja tole: Če ne primeš za lopato, se temelji ne naredijo sami. Če ne boš sam v sebi razvijal sposobnosti, ki ti jih je Bog dal, boš ostal brez trdne opore v viharjih jeseni.

Jože Gornik

"Pridi in poglej"

**Postne duhovne vaje
1997**

Postni čas je za nami. Povabili letošnje postne akcije "Ustau se", ki jo je že peto leto zapored uspešno pripravilo in izvedlo naše društvo Mladinski Ceh, smo se verjetno odzvali na zelo različne načine. Mnogi smo se ustavili drug ob drugem, ob sebi in ob svojem Bogu na postnih vikendih.

Letos smo pripravili štiri vikende postnih duhovnih vaj. Prvi je bil v na Bledu pri sestrah HMP, drugi v Želimljem, tretji na Mirenem gradu, četrti pa na Pohorju v Dominikovem domu. Letos se je udeležilo duhovnih vaj precej več mladih kot lani. Vseh udeležencev je bilo 193. K temu je potrebno prišteti še 64 animatorjev, 23 salezijancev ter 6 sester HMP, 8 sobratov, ki so se nam pridružili za spovedovanje in slika je popolna.

Tema duhovnih vaj je bila "Pridi in poglej". Leto Jezusa Kristusa, kiga živimo, nas nagovarja in spodbuja, da razmišljamo o svojem temeljnem odnosu do Boga. Vera je veliko več kot zgolj nek intelektualni odnos do Boga, vera je življenjska zavezanost. Sredi življenja mora postajati pričevanje. Na začetku vsake poti je preprosto Jezusovo povabilo k druženju. V tej preprostosti srečanja z Bogom se začneja novo obdobje človekovega življenja. Tako nekako smo na postnih vikendih z mladimi

razpredali misli. Tisoč stvari se nas je lahko dotaknilo: od pesmi, dela v skupinah, spokornega bogoslužja, spovedi, obhajanja evharistije, veselja in razigranosti, pa nenazadnje tudi do čudovitega sonca, kinas je spremlalo skozi vse štiri vikende.

Kako bi lahko ocenili letošnje postne duhovne vaje? Z animatorji duhovnih vaj bomo imeli analizo in oceno v sredo, 9. aprila. Sam lahko zapišem le nekaj svojih vtisov.

● **Animatorji:** vredni so vse pohvale! Darovali so veliko časa za pripravo in izvedbo programa. Bili so zelo ustvarjalni in izvirni. Cutila se je močna pozitivna identifikacija s tem, kar so želeli posredovati mladim. Letos se je tudi prvič zgodilo, da jih je bilo toliko, da salezijanec skoraj ni bilo potrebno voditi skupin. To se mi zdi zelo dobro, kajti na ta način prihaja do izraza različnost karizem v Cerkvi.

● **Sobratje salezijanci:** mnogi ste se z veseljem odzvali vabilu in svojo navzočnostjo obogatili program postnih duhovnih vaj. Zdi se mi, da se še ves premalo zavedamo, da je na prireditvah, kjer se srečujemo z mladimi, pomembna predvsem naša navzočnost. Pomembno je, da smo tam. Včasih smo kar nekoliko preveč zasvojeni s funkcionalno navzočnostjo.

Načrtovanje pastoralne dejavnosti za mlade. Tudi tokrat se je pokazalo, da še nismo našli nekega ključa, po katerem bi bile dejavnosti mladinske pastorale na krajevni in inšpektorialni ravni med seboj povezane in na nek način soodvisne. Inšpektorilani programi bi morali biti, tako menim, v prvi vrsti namenjeni predvsem mladim iz naših okolij, in naših SMC, župnij, šole, drugih ustanov, kot logično dopolnilo programom, ki se izvajajo na krajevni ravni. Prav na tem povezovanju bomo morali verjetno v prihodnosti še veliko delati.

● **Sestre HMP.** V program postnih duhovnih vaj so bile v vseh fazah, od načrtovanja do izvajanja, aktivno vključene tudi sestre HMP. To se mi zdi zelo spodbudno tudi za druga področja dela. Potrebno je skupno prizadevanje in iskanje načinov, kako spreminjati jasna in deklarirana načelom o sodelovanju v konkretne oblike vsakdnjega služenja mladim.

Naj na koncu izrazim vsem iskreno zahvalo za vse, kar ste vložili v letošnje postne duhovne vaje. Nekateri ste bili navzoči, drugi ste se nas spominjali v molitvi - mnogi ste mi to omenili. Prepričan sem, da se bo naša setev v življenju mladih obrestovala.

LMc

POGLEJ, KAJ POČNEJO!

Vem, da se iz gornjega naslova ne da ugotoviti, za kaj gre! Meni pa je čisto jasno. Tudi vam bi bilo, če bi imeli pred seboj tako živo sliko, kot jo imam jaz na neki dogodek. Bilo je ob romarskem shodu na Rakovniku.

Lurska procesija od votline do cerkve je bila končana. Večina domačih romarjev se je razšla. Ostali so romarji iz oddaljenejših krajev Slovenije. Klopi v cerkvi so bile skorajda zasedene. Eni so ostali zunaj na klopcah, da bi povečerjali, kar so prinesli s seboj, drugi pa so šli v cerkev. Hoteli so si zagotoviti v cerkvi primeren kotichek. Po mogočni večerni slovesnosti je nastopila nočna spokojnost. Zunaj pred cerkvijo je stala skupina mladih. Večina znanih obrazov, par pa tudi neznanih. Po obnašanju sodeč, so se vsi poznali. Očitno se jim ni mudilo domov. Bili so dokaj živahni. Mladi so znani po tem, da gredo težko spat in težko vstanejo. Dolgo so mleli pametne in manj pametne stvari. Enemu se je končno le utrnilo, da bi bilo dobro iti spat, ker bo naslednji dan naporen. Na presenečenje drugih je dodal: "Jaz skočim še malo v cerkev, potem pa grem. Za danes bo dovolj!" Njemu so pritegnili tudi drugi. Odšli so za njim v cerkev. Tudi jaz sem jih spremljal. V cerkvi je bil običajen romarski prizor. Nekdo je naglas molil naprej rožni venec, začel značilne romarske pesmi, drugi so v klopeh in okrog velikega oltarja že dremali, tretji pa so po kolenih, z rožnim vencem v roki, drsli okrog oltarja. Nihče se ni spotikal nad njimi.

V stranski kapeli so trije mladi staknili glave. Nekaj so komentirali, rahlo jim je šlo na smeh. Ko smo se zbrali zunaj pred cerkvijo,

je eden - verjetno še nikoli ni videl takega prizora - skoraj šokantno dejal: "To je zame brez zveze! Kaj rinejo sem. Naj bi rajši spali doma, kot da se mučijo v klopeh in valja jo po teh stopnicah!" "Jaz tud' ne vidim pravega razloga!" mu je pritegnil še drug fant. "Mene pa to nič ne moti. To je njihova stvar, in če jim tako ustreza, zakaj pa ne!" jih je branilo dekle. "Če spiš v cerkvi, pa reš ni nikakršna pobožnost!" "Čakaj! Kdo pa pravi, da bodo spali celo noč! Če so prišli ob 7 h zvečer, so se tudi že namolili. Tudi če si na romanju, ne moraš stalno moliti. Malo bodo zadremali, malo se okrepčali in potem spet molili! Vsakega nekaj!" "Kakšna pa je ta molitev. Saj gre kot lajna naprej! To je brez pomena!" je ugovarjal fant. "Zakaj bi bilo brez pomena? Kakšen pomen pa je imel naš klepet, ko smo celo uro kar tako drobili in nobeden več ne ve, o čem?!" "Čakaj! Čisto brez pomena pa tudi ne. A ni bilo v redu, ko smo bili takole malo skupaj," se je branil. "Vidiš, zdaj si pa sam dal odgovor. Tudi ti ljudje so radi ob Mariji. Seveda si ne morejo vsega zapomniti, kar izgovarjajo. So pa srečni, da so tu! In s tem dosežejo svoj namen! Bog že pozna njihove misli in namene!" je bilo dekle dokaj ostro.

V pogovor se je vtaknil še tretji! "No, ko si že tako pametna, pa mi povej, kakšen namen ima tisto drsanje po kolenih okrog oltarja. Človeku se zasmilijo ti ljudje. Že tako so zgarani, komaj hodijo, zdaj si pa še kolena uničujejo! To gotovo ni ne Božja ne Marijina volja! Če hoče, lahko Marija usliši tudi brez tega 'mučilnega' sredstva!" je bil ta fant že kar ciničen. Eni so mu pritrdjevali, drugi so bili tihi. "Jaz pa ne gledam na to tako

tragično!" se je zavzel starejši fant. "Zate je morda to šokantno. Jaz pa, ki sem domačin, gledam take prizore, kar pomnim. Osebnost je zame to izraz neke ponižnosti, še drugače, ne najdem pravega izraza, ne vem, kako naj povem. Poglej! Jaz si to predstavljam s podobo otroka, ki pride k mami ali očetu z veliko prošnjo. Kaj naredi? Sklene roke, morda celo pade na kolena in vijoč roke k mami reče: 'Mami, takole te prosim. Daj, pomagaj mi!' To ni mamina zahteva. To je dejanje prosilca, ki s tem prizna svojo nemoč in moč tistega, h komur se obrača. Saj tudi v Svetem pismu beremo, kako je kdo prišel k Jezusu in padel predenj k njegovim nogam ter prosil. Tako jaz gledam na te ljudi, ki kleče, drseč molijo in prosijo v svojih stiskah Mariji, k Bogu. To je izraz njihove vere, vdanosti in zaupanja! Jaz jih pa občudujem! Si videl tiste izraze vdanosti, zaupanja, tiste poglede na podobo nebeske Matere? Vsa čast jim! Ko bo takih romarjev zmanjkalo, tudi pravega romanja več ne bo. Ostalo bo samo še turistično romanje! To je tisto, ko se z avtobusom nekam odpeljejo, imajo nekje mašo in potem potujejo sem in tja. To ni pravo romanje. Tole pa zame je!" Nastala je mučna tišina. Nihče ni več ugovarjal. Situacijo je rešil eden od navzočih, rekoč: "Fantje, čas je, da gremo spat!" *Ciril Slapšak*

SPOMLADANSKI ROMARSKI SHOD PRI MARIJI POMOČNICI NA RAKOVNIKU

23. - 24. maj (četrtek - petek)
NOČNO BEDIENJE MLADINE
od 21.00 do 03.00

Vabljeni mladi, da bi ob Mariji zaslutili veličino poklica, ki jim ga namenja Kristus. Tema: Z Marijo v pričakovanju Svetega Duha. Duhovni zaključek šolskega leta. Srečanje udeležencev programov Salezijanske mladinske pastoralne.

24. maj (sobota)
MOLITVENI DAN
ZA DUHOVNE POKLICE
in

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE
maše ob: ob 6.00, 7.00, 8.00, 11.00 in 20.00.
ob 9.00 začetek molitvenega srečanja,
ob 11.00 somaševanje, ki ga vodi salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevar; med mašo bo podelitev cerkvenih služb nekaterim mladim salezijancem.
ob 14.00 pete litanije Matere Božje, blagoslov z Najsvetejšim.
Ves dan priložnost za spoved.
Prejeli boste blagoslov Marije Pomočnice, ki ga je delil sv. Janez Bosko in z njim vernikom izprosil veliko milosti, tudi čudežnih. Ta dan bomo darovali vse molitve, žrtve in dobra dela za nove duhovne poklice, ki jih Cerkev na Slovenskem tako potrebuje.

24. maj (sobota zvečer)
SLOVESNA VIGILIJA IN NOČNO BEDIENJE

19.00 molitev rožnega venca, prepevanje Marijinih pesmi, priložnost za spoved.
20.00 maša pri lurški kapeli, procesija z lučkami v cerkev, izročitev Mariji; vodi salezijanec prof. dr. Alojzij Slavko Snoj, profesor na Teološki fakulteti.
22.00 začetek celonočnega bedenja pri Mariji
5.00 sklep nočnega bedenja z mašo

25. maj (nedelja)
POMLADANSKI ROMARSKI SHOD
OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

Maše ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30
14.30 osrednja slovesnost, ki jo vodi apostolski nuncij v Sloveniji msgr. dr. Edmond Farhat; po sporedu pred milostnim kipom Marije Pomočnice v svetišču procesija s kipom Marije Pomočnice med prepevanjem lavretanskih litanijs Matere Božje k lurški kapeli, tam maša, procesija v cerkev in sklepni blagoslov.

Častilci Marije Pomočnice,
pridite,
da izprosimo milosti zase,
za svoje domače,
nove duhovne poklice
in za blagoslov
Cerkvi na Slovenskem
v prvem letu
triletnih priprave
na leto 2000.

IN NAŠ DAR ZA OBLETNICO?

Zdaj zdaj se bo na koledarju prikazal 17. maj!

Se še spominjate sonca po oblačnih dneh, prijetnega vetriča po večdnemnem togo zaprtem nebu, pravega velikonočnega pritrkovanja po slovenski deželi in bele bele postave na našem "oknu v svet"? Predvsem pa neizraznega miru, svečane spokojnosti in kar neke blaženosti, ki se je tiste dni razlila med nami?

V naslednjih dneh pa prizor, kakršnega ne pozna naša zgodovina: kilometrske reke ljudi, tokrat - glejte čudo - sami prijatelji. O vsem drugem, ki bi zdaj lahko sledilo v tem zapisu, nam bo spregovoril spomin.

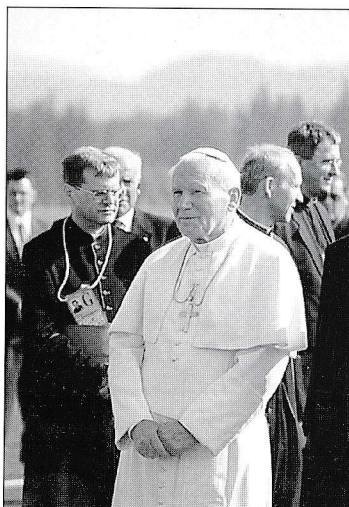
Tu se lotimo pravih vprašanj. Takih, ki so zelo pri srcu Janezu Pavlu II. Kajti v začetku maja (od 5. do 10. maja) bo v Rimu evropski kongres o duhovnih poklicih.

Kdor bere njegovo knjigo Dar in skrivnost (prepričan sem, da bodo zlasti birmanski botri kupili svojim letošnjim in tudi že starejšim birmancem ta biser med knjigami), lahko spozna, kaj mu pomenijo duhovni poklici. Živo se namreč zaveda, da evangelij izgubi svoj srčni utrip, če ni duhovnih poklicev; da preroška moč Cerkev nekako izgubi svoj pogled, če ni v njej posvečenega ognja; da se Božja ljubezen težko uteleša, če ji nihče povsem ne podarja svojega telesa.

Papež zato želi, da bi se vsi kristjani "zganili" ob tem temeljnem vprašanju.

Salezijanci in molitveno gibanje za duhovne poklice

Salezijanska družina na Slovenskem že kar polni dve desetletji

povezuje vse tiste brate in sestre, ki hočejo kaj več narediti za duhovne poklice. Ob ustanovitvi tega gibanja smo hoteli posebej poudariti dve stvari: duhovni poklic je Božji dar, zato hočemo več in zaupneje moliti; moliti pa hočemo za vse duhovne poklice in za vse slovenske škofije ter vse redovne skupnosti in svetne ustanove. In tako smo ves čas delali. Da bi se še močneje utrjevali v tem poslanstvu, smo se začeli zbirati v Marijinem svetišču na Rakovniku v Ljubljani, in sicer ob njenem godu in pod vodstvom slovenskih pastirjev. Kmalu zatem so to isto začele posnemati še druge cerkvene skupnosti pri nas ali pa še imajo ta namen.

Slovenska salezijanska družina se tega zaupanja v molitev vseh v Cerkv, za močno povezanost in soodgovornost vseh v Cerkv. Našemu molitvenemu gibanju želimo dati poseben APOSTOLSKI ZNAČAJ. Zavedamo se, da ni zadosti moliti, marveč da moramo hkrati po-

stajati apostoli. To je pričevalci za Vstalega, pričevalci za Cerkev, pričevalci za dobro vzgojo, pričevalci za čutečo odgovornost v javnem in cerkvenem življenju. Molitev nas torej spreminja in povezuje. Molitev je začetek in vrhunec apostolata, je cilj in vir apostolata. Molitev namreč vodi k popolnemu in ljubečemu združenju ter hkrati začenja pot rasti in združevanja.

Srečevanje vseh molivcev je torej velikega pomena. Sobota ob praznovanju Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani mora zato postati binkoštna dvorana molitve in hkrati veliki trg pogumnega pričevanja ob zbiranju ljudi iz vseh krajev. To je dan, ko na poseben način oživi velika in skladna don Boskova karizma po salezijancih, hčerah Marije Pomočnice, sotrudnikov, bivših gojencih, don Boskovih prostovoljkah, molivcih, zvezi Marije Pomočnice, don Boskovih prijateljih in še in še...

In kaj pravi Duh...?

To je lahko zaslutiti v besedah svetega očeta. Tako vztrajno nas vabi, da bi naredili načrte - pogumne in zavzete pastoralne načrte za nove čase. Za tretje tisočletje! Tisočletje, ki bo polno zank in vozlov. Ki bo nas vse presadilo v drugačno "zemljo".

Ti načrti se ne pišejo za zeleno mizo, jih ne pišejo strokovnjaki v debaterskih krožkih. Napiše jih lahko le občestvo Cerkev: laiki, posvečene osebe, duhovniki; vsa razna gibanja v Cerkv in organizacije, pastirji in Božje ljudstvo. Vse karizme torej pod vodstvom karizme razločevanja - ednosti - ljubezni.

➤ na str. 27

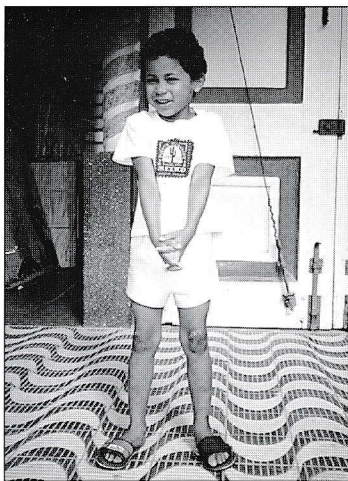
BRAZILIJA

Kako sem postala botrca

Pustite otroke k meni je knjiga, ki me je zelo prevzela. Življenje in delo g. Ernesta Saksida, misijonarja v Braziliji, me je ganilo. Revščina in lakota. Misijonar išče in prosi po svetu pomoč za lačne otroke. Oglašajo se dobrotniki - botrce. Kodelijo pomoč, odberejo od revnih najbolj potrebne, ker pomoči za vse ni. Zgodilo se je, da se je g. Ernest žalosten skril, ker jim ni imel kaj dati.

Miselse vrne v otroštvo. Dnevi brez skrbi, mirne noči in nobene lakote. Takoj sem se odločila, da po svojih močeh tudi jaz pomagam. Po posredovanju g. Cigarja sem dobila pismo iz Brazilije. Med drugim g. misijonar piše: "Tukaj Vam pošiljam fotografijo in Vam zaupam fantka Cleitona De Deus Pereira in njegovo družino: očeta, mater in šest bratov. Otroci so majhni, vsi v veliki potrebi in v revščini." Samo Bog ve, kako sem se razveselila. Ko molim za mojega Cleitona in njegovo družino, pošljem občasno tudi denarno pomoč. Ta pa gre prek salezijancev na Rakovniku. Vem, da kardkoli pride, je dobrodošla.

Hvaležna sem Bogu, da lahko po svojih močeh pomagam.

"Za vse je svet dovolj bogat in srečni vsi bi bili, če kruh delil bi z bratom brat, s prav srčnimi čutili." Sreča je, ko daješ!

Ko sem za božič dobila pismo g. Ernesta, je bilo na koncu narisano srce s pripisom: "Imam terad - Cleiton." Tudi jaz te imam rada, Cleiton, in se te spominjam pri sveti maši in v molitvi. Srečna sem in želim, da bi bil srečen tudi ti.

Vsem, ki berete to pismo, želim, da bi odprli svoje roke in ljubeče srce, pa bo sreče za vse.

*Ana Peruzin
Ilirska Bistrica*

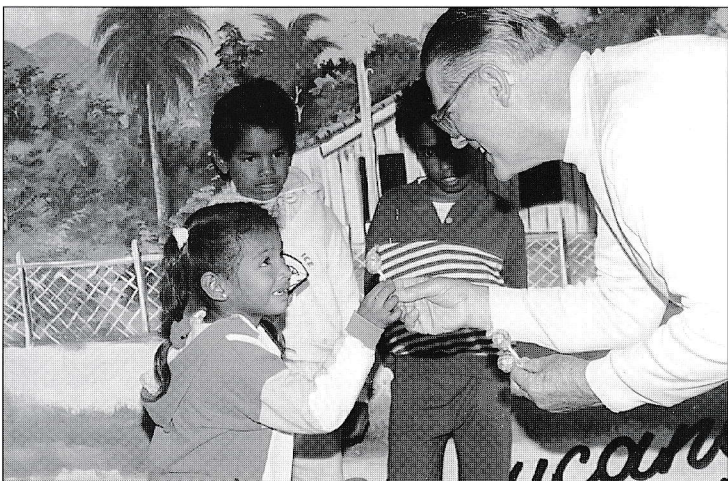
Corumba, 19. marca 1997
Spoštovani!

Že več kot mesec in pol je, kar sem prispela v Don Boskovo mesto. Zelo sem zadovoljna, ker že govorim toliko portugalsko, da zadostuje za osnovno sporazumevanje; zdi se mi, kot bi "od mrtvih vstala".

27. februarja je pri nas začetek pouka; tako je oživel vse Don Boskovo mesto, saj ga dnevno obišče okrog 2.000 otrok. Pouk poteka v treh izmenah, šola pa slovi kot ena najboljših v Corumbi. Dopoldne delam s fanti, ki jih avtobus Don Boskovega mesta pobere na cesti in pripelje v mesto. Tu se dopoldne učijo raznih ročnih spretnosti, predvsem pa se vzgajajo za življenje. Popoldne, ko so fantje v šoli, preživim z zdravniški, ki pridejo v Don Boskovo mesto, kajti v mestu imamo tudi ambulante za reveže. V prostem času pomagam očetu Ernestu, ki ima ogromno dela, da priskrbi vse potrebno za te otroke.

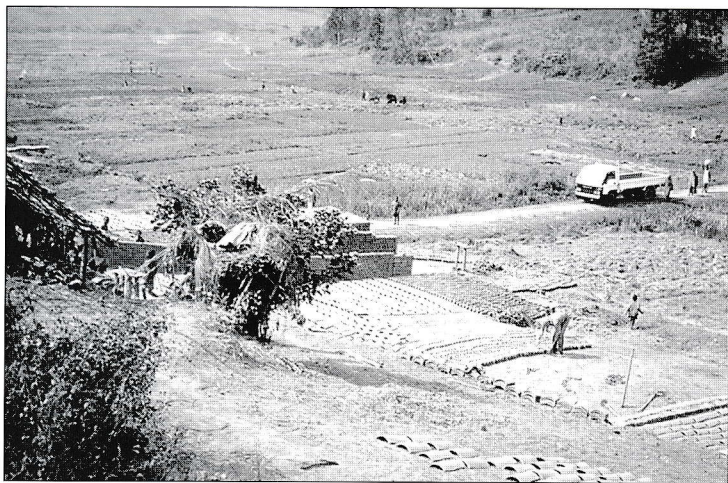
Z očetom Ernestom vas lepo pozdravlja in vam vsem želiva blagoslovljene velikonočne praznike in obilo notranjega miru. Velikokrat se v molitvi spomniva na našo Slovenijo.

*Gabrijela Simetinger
Ernest Saksida*

BURUNDI

Rukago, 26. februarja 1997
Dragi brat in sestra, dragi prijatelji in dobrotniki!

Žel el bi se vsakemu posebej oglositi, ki ste mi doma v letu in pol prisilnih bolniških počitnic storili toliko dobrega. Burundi je še vedno zaprt; pismo bo potovalo v Ruando in od tam na pošto.

Clovek mora res pasti na dno trpljenja in preizkušenj, postati majhen in slaboten kot otrok, da spozna dobroto src, ki se mu odprejo. Med okrevanjem sem bil deležen na vsakem koraku vaše pozornosti, pomoči, potrpljenja, molitev in žrtev. Kako naj vam za vse to povrnem? Pri nebeškem Očetu se bomo radovali vsakega dobrega dela. Da bi le vsi prišli k njemu!

Želim vas vsaj malo razveseliti s tem, da vam lahko povem, da sem končno prispel nazaj v Rukago, med svoje, ki so veseli in srečni, da sem se vrnil, čeprav z berglami. Začuden me gledajo, preden me na dolgo pozdravljajo. Ne morejo verjeti, da sem se res vrnil: "To si ti? Si res živ? Nas nisi pozabil? Nas nisi zapustil? Hvala, da si prišel. Mir, mir, mir..." Koliko nedolžnih in presrečnih oči me gleda in veselo pozdravlja. To bi

vam privoščil. Takoj bi dobili odgovor na vsa vprašanja, zakaj nazaj. V to besedo AMAHORO - mir so strnili vse veselje po dolgem pričakovanju, trpljenju, strahu, bolezni, pomanjkanju in zapostavljanju. Res, vse je pozabljeno, kar sem prestal na trnovi poti čakanja, strahu in dvomov: ali bom mogel nazaj med svoje, kot sem jim obljubil. Sedaj sem med njimi, če to verjamete ali ne!

Potovanje je bilo lažje, kot sem si predstavljal. Povsod so bili na delu dobri ljudje. V Kigaliju v Ruandi me je pričakal sobrat Danko Litrič, ki pogumno misijonari na jugu Ruande. Prespala sva v obnovljeni hiši v Kigaliju, iz katere sva bila rešena leta 1994. Kmalu po najinem odhodu so jo porušili. Kakšni spomini in kakšen hvala Bogu! Kigali je spet naseljen in živahen, čeprav je Hutujev bolj malo.

Končno je prišel presrečni 19. februar, dan vrnitve v Burundi! Na meji so bili zelo prijazni, niti kovčkov mi ni bilo treba odpreti. In že sva hitela po cesti; rampe se nama odpirajo, policije in vojske je veliko, a nama niso delali težav. Zeleni in cvetoči hribi se kopajo v soncu. Ljudje dvigajo roke v

pozdrav. Prispela sva v Rukago. Ljudje na cesti so tekli za avtom, ko so me spoznali, pozdravljali bolj s srcem in očmi kot z besedami: "Bog te je dal."

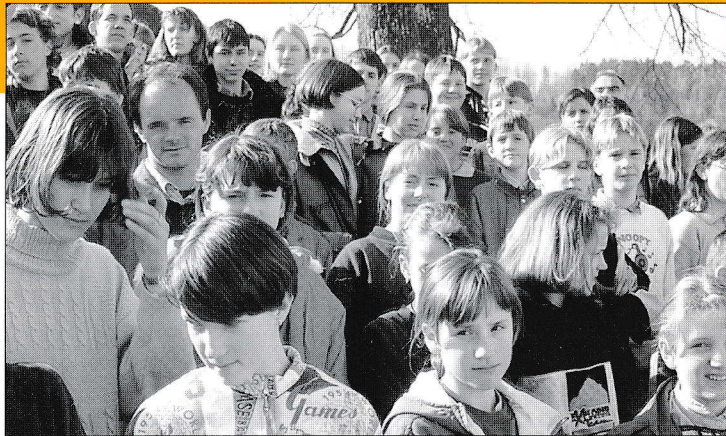
Med sobraty sta tudi Gusti Horvat in Danilo Lisjak. Oba zdrava, ožgana od sonca. Iz zime sem kar padel v poletje. Po dveh letih sem spet doma. Jezik mi ne dela težav. Mrčesa in bolezni je veliko. Poleg malarije in aidsa se je pojavil tudi tifus in te bolezni neusmiljeno kosijo od vojne izmučene ljudi.

Usmiljenke so se pred tremi meseci vrnile v Burundi k nam v Rukago. Lokalne oblasti pa jim nočejo izdati dovoljenja za delo v našem dispanzerju, zato bodo tedni odsle na drug misijon. Škoda za naše ljudi. Tako si želijo sester. Ubogi so, in če zbolijo, ni veliko upanja, da pridejo živi iz dispanzerja, ki je podoben Dantejevemu peklju.

Zdaj je čas sajenja fižola, ki je tu glavna hrana. Ljudje so bili v skrbeh, ker ni hotelo biti dežja. Včeraj pa smo bili na veliki podružnici Maramvya, kjer je Danilo že zabetoniral temelje za novo cerkev. Veliko ljudi je prišlo k duhovni obnovi in spovedi. Proti koncu maše pa je prišla močna ploha, da se več nič ni slišalo, ker je dež udarjal po nizki pločevinasti strehi.

V našem kraju se je stanje toliko izboljšalo, da se ljudje spet v miru zbirajo k maši. Zdaj tudi spijo v svojih hišicah. Več mesecev so bežali s hriba na hrib, se skrivali v goščavi, da so si rešili življenje. Lani septembra so prišli uporniki, ubili so župana, potem je prišla vojska in milice, ki so neusmiljeno kosile vse, kar se je premikalo, tudi otroke, starčke in ženske. Kdor ni zbežal, je bilo po njem. Ropali so in požigali hiše. Maščevanje je slepo, neusmiljeno in strašno. Nas tujce še pustijo pri miru. Več duhovnikov in učiteljev je bilo ubitih tu okrog nas, ki sem jih poznal. Zaporj so polni. Kakšna škoda za

➤ na str. 27

ŽELIMLJE

Nerodovitno mesto

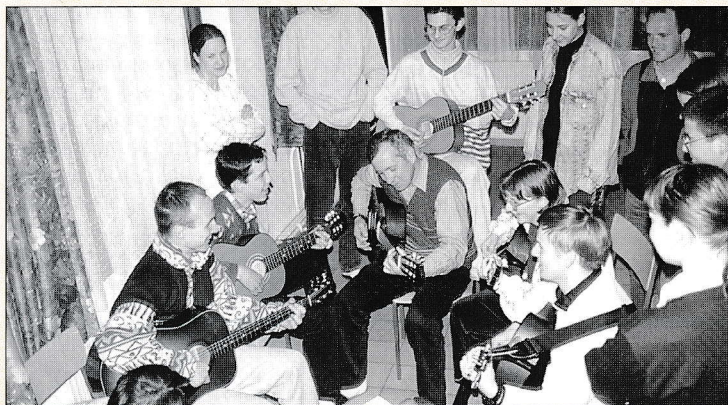
Počitnice med šolskim letom so za nami, z njimi pa tudi prijetno doživete duhovne vaje za osnovnošolsko mladino. V februarju je v Želimlje priromalo prek 170 fantov in deklet, osnovnošolcev, ki so želeli koristno preživeti

brezskrbne počitniške dni. Duhovne vaje je vodil Janez Potočnik, pomagali pa so mu salezijanski novinci ter nekatere bivše dijakinje Gimnazije Želimlje.

Naslov duhovnih vaj je bil Nerodovitno mesto. Animatorji smo najprej na to temo zaigrali kratko igrico, ki je služila za izhodišče pri delu v skupinah. Gre za mesto, kjer drevesa ne cvetijo

ter ne rodijo sadov. Tem drevesom pa so podobni tudi prebivalci tega mesta. Živijo "tjavendan" in niti ne pomislijo, da je njihova dolžnost obroditi sadove. Hkrati smo se tudi sami zamislili nad rodovitnostjo lastnega "drevesa" in ugotovili, da bi ga morali bolj negovati, zalivati, obrezovati... Dobrih sklepov in idej ni zmanjkalo, zato lahko upamo, da bomo vsaj del teh dobrih namenov uspeli uresničiti tudi v vsakdanjem življenju.

Seveda tudi igre in prijetnega druženja ni manjkalo. Dekleta so dokazala, kako izvrstna so lahko v košarki in nogometu, nekateri pa so se spoznavali na kratkih sprehodih po prelepi želimeljski dolini. Jedro srečanja pa so bile minute ustvarjalne molitve ter izredno lepa in doživeta evharistična daritev, ki so jo pripravili mladi. *D. G.*

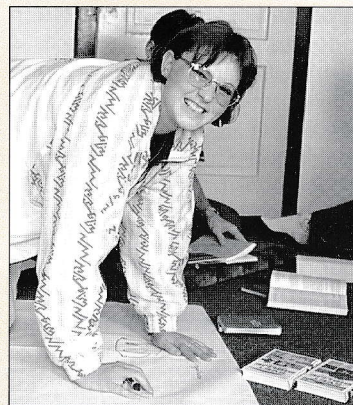
POHORJE

Postne duhovne vaje za mlade

Tako v skupinskem delu kot tudi v spokornem bogoslužju smo imeli mladi priložnost, da se soočimo z življenjem, ki ga živimo. Ob vseh problemih in težavah, ki pestijo ne samo starejše, pač pa tudi nas mlade, smo imeli dovolj časa za premislek in ugotovitev, da je vsak problem mogoče rešiti po mirni in prijateljski poti, le v Boga je treba zau-

pati. Tako so vsi problemi kar izginiti. Preprosto. Ob ničkoliko problemih, s katerimi smo se prej srečevali, smo iz teh postnih duhovnih vaj mladi ponesli vsak na svoj konec domovine vesel, nasmejan in srečen obraz. To je dokaz, da potrebujemo tovrstna srečanja. Tako smo v duhovni prenovi zares okusili, kako je Gospod dober.

Tudi papež Janez Pavel II. nam je v Postojni dejal: "Dragi prijatelji, če vas oblegajo skušnjave, da bi se zaprli vase, ker vas

življenje zasipa s skrbmi ali vas včasih celo straši, se spomnite, da vstali Jezus trka na vrata vašega srca in čaka, da mu odprete. Če ga sprejmete, reče vsakemu: 'Mir s teboj!' Sprejmite ga. Odprite mu. Ne bojte se!'"

Mi smo vstalega Jezusa, ki je trkal na naša srca, sprejeli. Prav gotovo bodo te postne duhovne vaje ostale vsem udeležencem v lepem spominu, saj je bilo veliko priložnosti, da se je vsak lahko v molitvi srečal z vstalem Jezusom.

Uroš Pušnik

SODRAŽICA - KUREŠČEK

Duhovne vaje za birmance

Prva skupina je začela duhovne vaje 7. marca 1997. Naj začnem pri tistih, ki mislijo, da so

takšne duhovne vaje puste in dolgočasne, in jim povem, da to seveda ni res. Tudi mi smo na začetku podobno mislili, vendar

V petek 14. marca 1997 smo se skupaj z birmanci iz okolice Sodražice odpravili na Kurešček. Pred domom so nas prijazno sprejeli naši voditelji. Duhovne vaje smo končali v nedeljo 16. marca s sveto mašo, h kateri so bili povabljeni tudi starši birmancev.

Ko smo se poslavljali, nam je

bilo vsem zelo hudo, saj smo se navezali drug na drugega kot pravi prijatelji. Ko sedaj sprašujem birmance, kako jim je bilo vseh na duhovnih vajah, vsi odgovarjajo, da je bilo zelo lepo in da bi takoj šli še enkrat.

Lepo se zahvaljujemo g. župniku Bizjaku, da nam je duhovne vaje omogočil, g. Potočniku, da

smo se že ob prihodu prepričali o nasprotnem, ko nas je pričakalo z dobro voljo in smehom pet prijaznih animatorjev: Jure, Klemen, Matej in Dominik, glavni pa je bil g. Potočnik, ki je ves program vodil. Tri dni je povezovala skupna misel: Išcite Jezusa, ljubite Jezusa in pričujte za Jezusa.

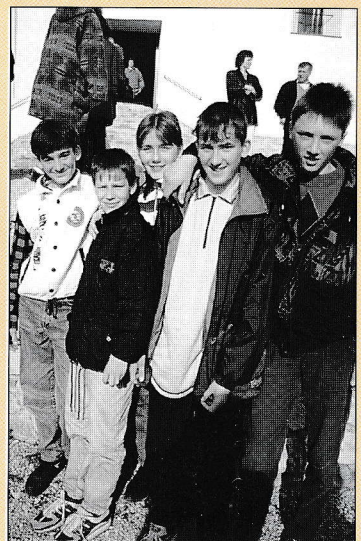
Moram priznati, da čeprav so bili to le kratki trije dnevi, smo se zelo težko razšli, prevzeti tako od prelepega Kureščka kot od veselih animatorjev.

Prav lepa hvala g. Potočniku in novincem, da so si vzeli čas tudi za nas in nam pripravili tako lep program duhovnih vaj, in tudi vsem, ki ste nam te duhovne vaje omogočili. Birmanci iz sodraške župnije teh duhovnih vaj gotovo ne bomo kmalu pozabili.

Ana Milavec

jih je vodil, pa Zoltanu, Klemenu, Damjanu in Dragu, da so poskrbeli za skupine. Zahvaljujemo se tudi g. Koširju, ki nam je omogočil prijetno bivanje v domu, in družini, ki nam je dobro kuhala. Vem, da ste tudi starši - in morda še kdo - prispevali k temu srečanju svoj delež, zato hvala tudi vam.

Ida in birmanci iz Podklanca

DANES VZGAJAMO DRUG DRUGEGA

Tik pod Žalostno goro stoji naš dom z lepo urejeno okolico, za katero skrbita naša mami in ata. Poleg njiju pa smo v družini še štiri dekleta. Naša najmlajša Urška obiskuje 8. razred, letošnji maturantki, dvojčici Ančka in Barbara hodita na Srednjo agroživilsko šolo. Marija je študentka prvega letnika matematike. Ata Franc in mami Barbara pa vestno skrbita za našo kmetijo.

Ata in mami prihajata iz kmečkih družin; mami iz Gorenje Brezovice, ata iz Prevalja pod Krimom, kjer sta si skupaj ustvarila nov dom. Kmalu se jima je rodila Marija in za njo še Ančka in Barbara. Mami se je tako odločila, da preneha hoditi v službo in se posveti vzgoji otrok. Potem se je trem deklicam pridružila še četrta, Urška. V tistih letih smo mami potrebovale bolj kot kdaj kasneje. Preprosto je bila z nami, se igrala in smejala in nas hkrati vzgajala in učila vse tisto, za kar ji počasi postajamo hvaležne. Ata je spremljal naše odraščanje s svojo strogostjo in čutom za realnost in tako dajal smer našemu življenju. Gotovo sta se odpovedala marsikaterim mladostnim sanjam, zato da lahko me sedaj sanjamo in tudi uresničujemo svoje sanje.

Tisto, kar nas povezuje, je delo na kmetiji in le-tega nikoli ne manjka. Spomladi sadimo, poleti kosimo in sušimo seno, jeseni pobiramo pridelke, ata pa vse leto gozdari, včasih pa se mu pridružimo tudi me. Tako kot smo skupaj pri delu, smo navadno skupaj tudi v prostem času, ki ga je na kmetiji sicer bolj malo, je pa zato lepši in bogatejši. Še posebno smo veseli nedelj in praznikov,

ko se zjutraj vsi skupaj odpravimo k sveti maši, potem je čas kosila in nato klepet, včasih sprehod ali pa morda izlet. Poseben pomen imajo naši osebni prazniki, ko se ob večerih za trenutek ustavimo in prisluhnemo drug drugemu.

Naše življenje je gotovo zaznamovala tudi Žalostna mati Božja, ki ji je posvečena naša podružnična cerkev na Žalostni gori in tudi kapelica pred hišo. Prav radi se vedno znova zbiramo pred njenim oltarjem z besedo zahvale in prošnje v srcih. Me skrbimo za kapelico, mami pomaga pri krašenju cerkve, ata pa polepša praznike s pritrkovanjem. Tako in drugače sodelujemo pri delu v župniji: Marija sodeluje pri oblikovanju mladinskega verouka, ki ga obiskujeta tudi Ančka in Barbara, in pri vodenju birmanskih skupin; ata skupaj z nekaterimi iz župnije skrbi za prevoz upokojenega duhovnika g. Kočarja v Preserje. Za veliko noč je pri nas navada, da se blagoslovljajo jedi po vaseh, in tako ata že nekaj let vozi g. Kočarja, da na veliko soboto blagoslovlja velikonočne jedi.

Obdobje otroštva je za nami in s tem tudi obdobje prve in temeljne vzgoje. Takrat sta nas vzgajala predvsem ata in mami s

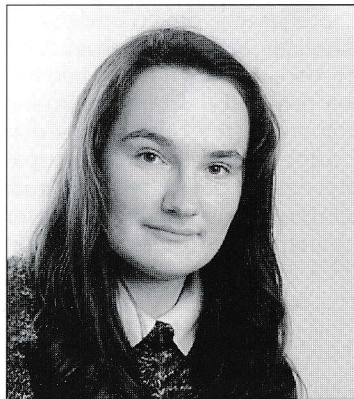
svojimi besedami in zgledom, danes pa vzgajamo drug drugega. Gotovo smo vsak zase nekaj posebnega, nekaj edinstvenega, kot celota pa smo družina, tesno povezani med seboj. Najbolj veseli smo, kadar smo ob večerih vsi skupaj doma, ko si vzamemo čas in klepetamo dolgo v noč, ko izmenjujemo mnenja in izkušnje, ko si delimo vse lepo in manj lepo. Res je takih trenutkov bolj malo, ker je dela na kmetiji veliko, poleg tega sta tu še šola in študij. Vedno pa se najde čas, da si skupaj kakšno zapojemo, še posebno ob praznikih.

K celoviti vzgoji po našem mnenju spadajo tudi duhovne vaje, saj je to čas, ko globlje razmišljamo o sebi, o svojih bližnjih, o Bogu. Prvih duhovnih vaj smo se kot osnovnošolke udeležile na Bledu pri sestrah HMP. Tam smo kasneje spoznale salezijance in pot nas je vodila v Želimlje, na Uskovnico, na Koprivnik, na Rakovnik... Z vsakih duhovnih vaj smo prinesle delček lepega tudi domov in navduševale druge. Tako smo se odločile in prepričale še mami in ata, da se skupaj udeležimo duhovnih vaj za družine. Ker pamora kdo skrbeti tudi za kmetijo, smo se, kot vedno, tudi tokrat razdelili na

dva dela. Tako so na duhovne vaje odšle mami, Barbara in Marija; ata, Ančka in Urška pa so ostali doma v upanju, da se udeležijo naslednjih.

Na enih izmed duhovnih vaj se je porodila ideja, da bi tudi doma vsak večer skupaj molili. In tako smo začeli. Pripravljamo kratka razmišljanja, včasih je to kar

odlomek in življenjepisa sv. Janeza Boska, temu pa sledi rubrika kritike in pohvale. Kritike so navadno ostre in tako je molitev zelo pestra, hkrati pa se učimo prisluhniti drug drugemu, ga razumeti in sprejeti takega, kot je. Ni ravno lahko poslušati odkrite kritike, saj jih moraš sprejeti in popraviti napake. Gotovo pa je lažje, če kdo opazi tvoj trud in te pohvali, zato tudi s pohvalami ne skopari-

➤ s str. 21

Naše salezijansko molitveno gibanje naj bi v tem času dobilo novega zagona. Prav zaradi naše značilne apostolske in katoliške (vesoljne) naravnosti. To gibanje mora vedno bolj samo v sebi porajati mlajše in manj mlade osebe, ki se bodo dajale na voljo skupnosti Cerkve: za organizacijo, vodenje, oznanjevanje, posvečevanje in pričevanje. Potrebni so mladi animatorji, zelo zavzeti odrasli laiki, duhovniki, redovnice in redovniki, osebe v svetnih

mo. Imamo pa kar nekaj težav pri usklajevanju urnikov. Ančka in Barbara imata pouk tudi popoldne, in tudi obveznosti drugih se navadno končujejo pozno, ata in mami pa morata zgodaj vstati, zato molitev marsikdaj odpade. Vsi pogrešamo trenutke zbranosti in večerni pogovor.

Kdor veliko prejme, mora tudi veliko dati, preprosto ne more, da ne bi dajal. Pot sodelovanja se je začela v Želimljem na srečanjih družin, ko se preprosto smeješ in igraš z otroki, ko z njimi rišeš, poješ in igraš igrice za starše. Potem je tu animiranje poletnih duhovnih vaj za osnovnošolce, čez leto pa pomoč v pisarni Salezijanske mladinske pastore (SMP) in študentska skupina na Rakovniku. Posebno lepo je sodelovati v skupini za pripravo Čarnega jezera '97, ko lahko uresničuješ vse svoje sanje in jih prelivaš v konkretne ideje. Prav vse pa lahko povzamem z besedama: salezijanski sotrudnik.

Gotovo otroci odrastemo in se oddaljimo od staršev in družine in vendar imamo še toliko stvari, ki jih lahko podarimo drug drugemu in se tako bogatimo. Zato dovolite, dragi starši, da delimo z vami bogastvo naših mladih življenj.

*družina Suhadolnik - Birtovi,
Prevalje pod Krimom*

ustanovah in misijonarji. Da, posebej potrebujemo misijonarjev. Cerkev, ki ne hiti k drugim, k oddaljenim, tudi sebe ne najde, se nikdar pravočasno ne zbudi.

Letošnje srečanje molivcev za duhovne poklice ob prazniku Marije Pomočnice naj dobi torej ta novi pastoralni, katoliški in apostolski zagon: skrb za rešitev vsega sveta.

Ali ne bi bil to naš skupni dar svetemu očetu ob obletnici njegovega obiska pri nas?

Stanislav Hočevar

➤ s str. 23

deželo v razvoju. Ves napor, delo, pouk, gradnje, napredek pade nazaj za stoletje.

Mi ne držimo križem rok, ne obupujemo. Dobre sile se morajo združiti in podvojiti napore, ko so na delu peklenske sile. Naše šole so spet odprte. Danilo je neustrašen in neučakan ter neutrujen delavec. Le streljanje, ki se je približevalo, ga je pregnalo z gradbišča nove šole. Zdaj popravlja ceste s svojimi delavci. Poleg duhovnih obnov deli tudi hrano, ki jo pripelje svetovna organizacija za prehrano (PAM), popravlja strehe in porušene hiše. To pa vojski ne ugaja... Zdaj je najbolj nujen fižol. Ljudje si bodo sami pridelali hrano. Uživajo že mlado fižolovo listje. Tudi kava spet dobro kaže, ki zori junija. Upamo, da ne bo lakote, saj so ljudje delavni in pridni. Mnogi potrebujejo obleko, posebno otroci za šolo. Ko se vrnejo iz begunstva, najdejo prazne hiše.

Spet vas prosim: molite za mir! Če se nam kmalu povrne Božji mir, še ni vse izgubljeno. Veliko je bolnih, podhranjenih otrok, mislim da je pa še več zdravih. Ta narod bo živel, saj tudi v težkih vojnih časih rojevajo otroke. Ti so mu v radost in čast, v pomoč in v upanje za preživetje. V tem so nam lahko za zgled.

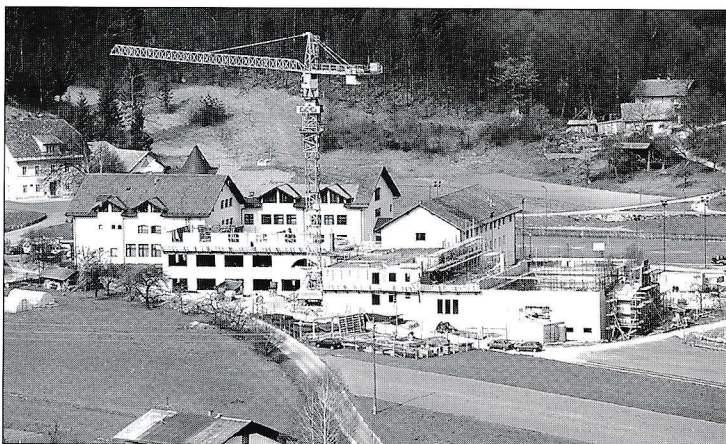
Ni mi žal, da sem se vrnil. Lepo je živeti in delati v tem mladem, življenja polnem narodu. Zdaj so na delu hudobne sile, a Bog bo povrnil temu narodu mirne čase, da bo spet s pesmijo, bobni in plesom slavil Boga. Seveda ob trdem delu na polju.

Dragi prijatelji in dobrotniki, vi ste me postavili na noge, me oborožili z dobro voljo in gmotno pomočjo. Bog vam stokratno povrne. Vstali Zveličar naj bo vaše veselje, radost in sreča. Vesela aleluja!

Jože Mlinarič

ŽELIMLJE V NOVI PODOBI

Kjer so mladi, tam je življenje in vsak dan kaj novega. To nenehno doživljamo tudi na Gimnaziji Želimlje in v Domu Janeza Boska.

Za nami so prvi meseci novega leta in ves ta čas se je dogajalo marsikaj, kar je dajalo ton življenju v šoli in domu.

Seveda so mladi največ truda vložili v učenje v pripravi na drugo ocenjevalno obdobje, ki se je končalo v začetku marca. Mladi se zavedajo, da je dober učni uspeh v tem obdobju najboljši izhodišče tudi za uspeh ob koncu šolskega leta.

Življenje pa ni le študij in učenje, zato si v elimljem prizadevamo, da bi mladim ponudili še kaj, kar bi jim popestrilo monotone šolske dni in jim razširilo obzorje.

Letošnji maturanti so se še zadnjič odpravili na dneve skupnega bivanja, tokrat na Uskovnico v Bohinju. V pogovorih so se ozrli nazaj na štiri gimnazijska leta ter skušali razmišljati o svoji prihodnosti. V soncu in snegu so se znova prepustili mladostni razigranosti in si tako nabirali moči za čas pred maturo.

Dijaki drugega letnika pa so teden zimskih počitnic preživel

italiji. Ogledali so si znamenitosti Rima, ostanke Pompejev, vulkan Vezuv ter Frančiškovo in Klarino mesto Assisi. Konec aprila odide na pot tudi tretji letnik. Pot, ki bo trajala teden dni, jih bo vodila do Pariza ter prek Taizeja in Lyona do Turina in drugih krajev, kjer je živel in delal don Bosko.

V programu obveznih izbirnih vsebin smo na gimnaziji tudi letos pripravili t.i. šolo medosebnih odnosov. Dijaki prvih treh letnikov bodo tudi letos preživel po en teden v salezijskem domu na Pohorju. Skupaj bodo odkrivali sebe in druge ter zakonitosti medosebnih odnosov. To so dnevina na pragu pomladi, ki se jih mladi leto za letom najbolj veselijo.

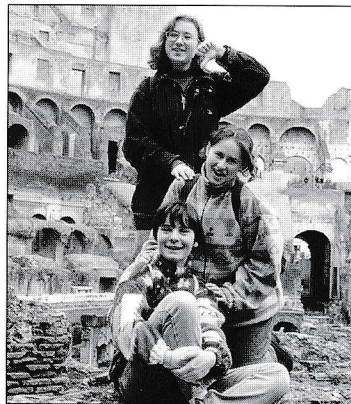
Za nami sta tudi informativna dneva in vpis za novo šolsko leto. Mladih, ki bi se želeli šolati pri nas, je tudi letos več, kot jih lahko sprejmemo. Zato je bilo potrebno omejiti vpis. Po sedanjem sistemu, ki je enoten za vso Slovenijo, bodo imeli prednost tisti osmošolci, ki bodo dosegli boljši učni uspeh v zadnjih letnikih osnovne šole ter zbrali večje število točk pri zaključnem preverjanju znanja iz slovenščine in matematike. Mladim želimo, da bi se jim uresničile velike želje in pričakovanja.

Poleg poučevanja in vzgoje posvečamo letos veliko skrb gradnji telovadnice in novega dela dijaškega doma. Jeseni začeto delo lepo napreduje. Delavci GPG Dolenjgrad zavzeto delajo in stavbe se vidno dvigajo. To opazi vsak, ki obišče Želimlje. Če bo šlo vse po načrtih, bodo v juniju novi prostori že pod streho. Tako bo končana t.i. tretja faza gradnje. Nadaljevanje del bo odvisno od sredstev, ki jih bomo uspeli zbrati. Vsi si želimo, da ne bi bilo treba prekiniti del zaradi pomanjkanja sredstev. Mladim, ki se dan za dnem z veseljem in polni upanja ozirajo na gradbišče, bi radi čimprej ponudili telovadnico ter primernejše prostore za bivanje in obšolske dejavnosti.

Zavedamo se, da je vse, kar se dogaja, čudež Božje previdnosti. Hvala vsem, ki vas Bog navdihuje, da bi skupaj delali "čudeže". Salezijanci se skupaj z mladimi dan za dnem spominjamo dobrotnikov naše ustanove. Posebej pa smo molili v ta namen v devetdnevnic k prazniku sv. Jožefa, saj smo prav njegovi priprošnji zaupali to veliko delo.

"Košček nebes vse poplača," je zatrjeval don Bosko. Naj ta misel spremlja in navdihuje predvsem vas, ki namenjate svoje darove v Sklad Gimnazije Želimlje.

Lojze Dobravec

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 10. IV. 1997 darovali:

Ambrožič M., Andrejašič M., Avsec V., Bakan J., Belaj Z., Belak M., Berce, Berčan T., Bezek O. in I., Blaznik B., Božič A., Brnot M., Brodarič M., Cankar Š., Cer C., Čadež C., Černe A., Dejak M., Dežman M., Dolenc L., Dolenshek Vode J.(2x), družina Adamič, družina Andolšek, družina Jamnik, družina Moderc, družina Vodnik, družina Vrečko, Elles d.o.o., Elsner R., Erman, Flajs O., Gabor A., Ganc S., Gorenje Maloprodaja d.o.o., Gostilna Čot, Grčar T., Grom M., Gumilar J., Guna M., Holc A., Jamnik J., Jakša J., Jevnikar N., Jurca A., Kadivec V., Kapler T., Kastaneta M., Kastelic F., Kavčič F., Kelvišar C., Klavdivar Žiri d.o.o., Kocijan M., Konto Škofja Loka d.o.o., Kosi M. in M., Krajnc M., Kralj A., Kranjc R., Krese M., Krivograu Š., Kurboš F., Lajevec J., Lavrič E., Lavtar N., Likar A., Loštrec M., Marolt N., Mazij A.(2x), Meden M., Mirt J. in A., Mrzel S., Nagode J.(2x), Nartnik C., Novak F., Optika Ferbežnik, Osvald J. in P., Pajer E., Pajk R., Parkelj A., Pekarna Pečjak d.o.o., Perušek G., Pestotnik O., Petrič M., Petrovič M., Plevčar M., Pokorn J.(2x), Potočnik M.(2x), Povšič B., Prelovšek T., Prhavo J., Prosen J., Pucelj S., Rafi d.o.o., Rengo R.F., Rozman F.(2x), Sakal V., Skale M., Skornšek M.(2x), Skrinjar M., Slavša A., Starič H., Šega A., Ščap C., Škrabec J., Škrabec J., Škulj F., Špes I., Štern I., Štuhec F., Šurk M., Tacer M., Tomal d.o.o., Turk A., Vergelj M.(3x), Vezenšek F., Vilfan J., Vollmaier P., Vukšinič S., Wolhar M., Zalesnik F. in L., Zalesnik T., Zalokar M., Zelič K.(2x), Zupancič A., Žebavec, Željko M., Žgajner, Žmuc A., župnija Trstenik, župnija Unec, župnija Želimlje in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46, 1291 Škofljica

Številka žiro računa:

50100-620-133

sklicna številka:

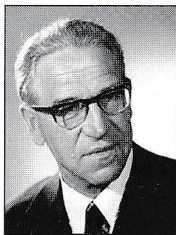
05 1010115-1580175

Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Ivan Matko

r. 2. V. 1910 - † 16. III. 1997

Ivan Matko se je rodil v Gancanih, v župniji Beltinci v Prekmurju. Po nižji gimnaziji je vstopil k salezijancem in leta 1928 napravil prve redovne zaobljube.

V duhovnika je bil posvečen leta 1938 v Ljubljani.

Že kot bogoslovec, pozneje pa kot duhovnik je zelo uspešno deloval v Mladinskem domu na Rakovniku. Leta 1945 ga je begunski val zanesel na Koroško. Najprej je pomagal beguncem v Špitalu, zlasti mladim. Leta 1950 se je vključil v pastoralno delo na Koroškem: leto in pol v Tinjah, od 1. januarja 1952 do 1986 - torej 34 let - pa je deloval v župniji Sele. Tu je ob obilnem pastoralnem in kulturnem delu še zgradil skupno sfarano cerkev Marije Pomočnice, katere velik častilec je bil.

Bil je tudi eden prvih pobudnikov za vzdrževanje misijonskih bogoslovcev ter drugih misijonskih akcij.

Ko so njegove delovne moči opešale, je sprejel skrivnost trpljenja kot najbolj rodovitno obliko apostolata. Salezijanske konstitucije pravijo: "Za salezijanca je smrt ožarjena z upanjem na vstajenje."

Od rajnega župnika in svojega požrtvovalnega dušnega pastirja Ivana Matka so se v cerkvi sv. Urha poslovili farani Selin Bajtiš. Pogrebne slovesnosti so potekale 20. marca 1997 v farni cerkvi v Selah. Na pokopališču zraven cerkve so ga položili v večnemu počitku.

Alojz Novak

S prvimi pomladnimi dnevi, ko se je narava začela buditi iz dolgega zimskega spanja, je v 86. letu ugasnilo življenje Alojza Novaka iz Babinec pri Ljutomeru.

Ko je njegov najstarejši sin Janko odšel k salezijancem na Reko, mu je to pot velikodušno omogočil, čeprav je bil že zelo uporaben za prepotrebno pomoč na

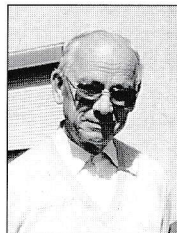
veliki kmetiji. Desetletja je obdeloval z veliko ljubeznijo domača polja, ko še ni bilo strojev in tehničnih pripomočkov. Sprirojeno modrostjo in dobroto srca pa je vedno ne le delal, ampak tudi klical Božji blagoslov na svojo v delo zagnano družino. Božji blagoslov je bil tako viden, da pri hiši ni nikoli nič manjkalo ne domačin ne za široko don Boskovo družino od Želimlje preko Rakovnika do Bleda. Bil je neutrujen delavec, pospeševalec in organizator pri neštetih dobrotelnih nabirkih, skaterimi je podprilo delo za vzgojo duhovnih poklicev.

Kakor je bilo njegovo življenje ves čas razpeto med trpljenjem velikega petka in veličastno zarjo velikonočnega jutra, tako je bil pogreb na veliki petek, mašo zadušnico pa je v krogu domačih opravil sin Janko na velikonočni ponedeljek.

J. N.

Aleksander Horvat

r. 11. III. 1915 - † 17. II. 1997

Rajni salezijanski duhovnik se je rodil v Pečarovcih - Sv. Sebeščan v Prekmurju. Salezijanec je spoznal v Murski Soboti. Trinajstleten je marca 1928 po

prizadevanju g. Jožefa Radoha odšel v Italijo v misijonski zavod v Bagnolu. Že leta 1933 je odpotoval v Čile (kamor so še odpotovali Štefan Sočak, Franjo Schnurer, obarajna, in Martin Maroša), kjer je blizu Santiaga začel noviciat. Bogoslovje je končal v mendarodnem teološkem študentatu v La Cisterna in bil posvečen v duhovnika 29. junija 1942.

Njegova duhovniška pot je zanimiva, prav posebej pa zaznamovana s predanostjo humanističnim znanostim. Magisterij iz filozofije je opravil na univerzi v Valparaisu; ta univerza mu je pozneje kot priznanje za življenjsko delo podelila tudi častni doktorat.

Najprej je bil profesor in vzgojitelj. Leta 1947 pa je bil dodeljen v skupnost v Valparaiso, kjer je poučeval gojence in začel delo na katoliški univerzi. Tu se je

posvetil zlasti raziskovanju. Le nekaj mesecev pred smrtjo je še obiskal domovino in se od nje poslovil.

Bil je človek, ki je izvrstno družil znanost in vero. Dialog med znanostjo in vero je bil njegovo stalno prizadevanje. Bil je preprost in ponižen, družaben in prijateljski, veselega značaja. Rad je delal z razumom in rokami. Bil je znanstvenik, ki je vodil ljudi k Bogu. Na univerzi je vedno nastopal kot duhovnik.

Sobrat Anton Gril se je od rajnega poslovil kot od zvestega prijatelja, svetniškega duhovnika, znanstvenika in dobrotnika. Na koncu mu je v slovo zapel slovensko pesem, ki je milozvočno odmevala v tujini - A. Horvatu drugi domovini.

po predlogi Martina Maroša

Ana Lukan

Rajna je bila preprosta žena, ki evangelija ni samo poznala, ampak ga je tudi resnično živela s svojo ponižnostjo, skromnostjo, dobroto, molitvijo in ljubeznijo do Boga in bližnjih. Za marsikoga je bilo pretresljivo in ganljivo, ko je g. župnik povedal, da je pred kakšnim letom prišla k njemu in mu prinesla več kot 1 kg izrabljenih rožnih vencev z namenom, najjih shrani na primemem kraju, ker so blagoslovljeni. Res je veliko molila, skoraj vsak dan se je udeležila svetemaše. Kot preprosta žena je zelo veliko brala versko literaturo in vse skrbno shranjevala. Hvala Bogu za vse, posebej za mojo mamo.

Anica Blažič

Herman Obrat

V Veržeju smo se na začetku marca 1997 poslovili od bivšega salezijanskega gojenca v Veržeju in na Rakovniku. Postal je kolar in navdušen godbenik. Željno je pričakoval, da se godba vme v "kloster", kar pa ni dočakal. Bil je eden tistih salezijanskih sodrušnikov in dobrotnikov, ki je bil to z veseljem in navdušenjem. Kot dolgoletni cerkovnik v Veržeju je bil vedno pripravljen na vsakršno pomoč. Bog daj, da bi še zmeraj držalo, da zgledi vlečejo.

F. M.

Spoštovani!

Moram priznati, da sem nad Salezijanskim vestnikom navdušena. Prek njega spoznavam salezijansko družino in don Boskovo delo bolj podrobno. Veseli me skrb za nas mlade, kajti zdi se mi, da so danes zelo močni vplivi z vseh strani in je nam mladim zelo težko najti tisto pravo moč in voljo, vero in ljubezen do življenja. Država nam nikakor ni v pomoč, vrednote niso cenjene, trdnih, stanovitnih ljudi ne srečujem ravno pogosto. Kako naj najdem potem pravo trdnost, odločnost? Sem srečna zato, ker sem to prejela v družini, a koliko mladih poznam, ki tavajo in iščejo - bodimo jim opora in dokazujemo, da so vrednote nekaj pozitivnega.

V Vestniku črпам moč, da smo Slovenci, ki nam ni vseeno za mladino in verski razvoj nas kot družbe. Lepo je tudi, da se veliko mladih odloča za pomoč v misijonih - v Vestniku me zelo prevzamejo njihove izkušnje.

Želim, da bi s pisano besedo še naprej poročali in spodbujali tako uspešno kot doslej, o čemer ne dvomim. Prilagam skromen dar in vas lepo pozdravljam.

Tatjana Kožar

Spoštovani!

Z nekaj vrsticami se obračam k vsem, ki sodelujete pri oblikovanju oz. na kak drug način pripomorete k izdajanju Salezijanskega vestnika. Seveda se vam za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika iskreno zahvaljujem. Še posebej me veseli, da se lahko prek njega seznanjam z don Boskom. Očitno je, da je njegov duh navzoč v številnih župnijah po Sloveniji.

Prepričana sem, da je Vestnik kvalitetno branje za vsakogar, še posebej pa za nas mlade. Bogu sem hvaležna za vse, ki se zavzimate (zavzemajo) za dobro mladih in da ste v nas sposobni odkrivati dobro. Iskren Bog povrni!

Ob koncu vam želim, da bi še naprej bili sposobni razdajati veselje, upanje... Naj Gospod blagoslovi vaše delo.

Lep pozdrav.

Mateja Tomšič

Spoštovani gospodje!

Najprej sprejmite lepe pozdrave. Iz srca se vam zahvaljujem za vaš zelo lep, zanimiv in tako po domače napisan Salezijanski vestnik, ki ga prav z veseljem pričakujemo - jaz in tudi naša družina, posebno pa moji štirje vnuki, predvsem 13-letna Mojca in 11-letna Kristina. Tako lepo nam predstavljate lepe družine, ki si jih še posebej rada ogledujete 5-letna Aleksandra in 3-letni Jure.

Še enkrat najlepša hvala in želim vam mnogo uspeha pri vašem delu.

Iz srca vas pozdravlja vaša bralka in naša družina Pečovnik iz Smartnega na Pohorju.

Karolina in vnuki Kristina

Predragi!

Leto je naokrog in s tem veliki spomin, ko je moral 1943. leta zapustiti življenje in iti k Bogu Lojze Grozde. Ni dneva, da se ga v molitvi ne bi spomnila. Te molitve mi veliko pomagajo, ko prenašam bolečine; imam ga že za svetnika - mladega slovenskega mučenca.

Spominjam se, ko sva ga z njegovo mamo pričakovali, pa ga ni bilo. Vojna je s silo vihrala; tako ga je našla šele v Škočjanu v črnih bukvah, ki so jih spomladi prodajali domobranci. Veliko sva govorila, navdušil pa naju je z Marijinimi pesmimi o veliki noči, ko je bil pri njeni. Veliko težav je imel, imela jih je tudi njegova mama s tako veliko družino v mali leseni hišici, a nobenega nisem slišala, da bi potarnal. Veselje je bilo, da smo zapeli in se Bogu zahvaljevali. Saj so tisto leto tudi name prišle velike težave, pa vendar sem ostala živa in Marija mi je bila vedno pred očmi.

Naj omenim, da sem bila s hčerko na papeževem obisku v Stožicah. Vera in luč naju je spremljala in bilo nas je za poln avtobus. Nazadnje smo se še poslikali, da nam bo še za večji spomin. Blagoslov, ki smo ga prejeli od svetega očeta, nas spremlja, vse bolečine lažje prenašamo.

Vaš Salezijanski vestnik prejemam in se zahvaljujem, ko prebiram o mladih, ki se udeležujejo raznih programov in mi je žal, ko nisem več mlada. Moja mlada leta so bila v velikih težavah. Sedaj so mladi lahko srečni.

Angelca

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Maj

6. sv. Dominik Savio, don Boskov
gojenec, zavetnik mladih
13. sv. Marija Dominika Mazzarello,
soustanoviteljica sester hčera
Marije Pomočnice
18. sv. Leonard Murialdo
24. Marija Pomočnica, glavna
zavetnica salezijanske
družbe in družine; molitveni
dan za duhovne poklice
25. zadnja nedelja v mesecu
maju, romarski shod pri Mariji
Pomočnici na Rakovniku

Junij

23. sv. Jožef Cafasso, don
Boskov duhovni voditelj
24. spomin Marije Pomočnice
29. zadnja nedelja v mesecu, na
Rakovniku ob 14.30

V pripravi na leto 2000

vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.00 do 18.20
v svetišču
Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

Uskovniški tedni

- 13. do 19. julija
- 20. do 26. julija
- 27. julija do 2. avgusta

Prijave:
Jože Vidic, Tabor 29,
1380 Cerknica, tel.:
061/793-633

DUHOVNA PONUDBA

Enodnevna srečanja

- 4. maja 1997

Srečanje družin v Želimljem ob 9.00.

Prijave: Lojze Dobravec, Želimlje 46, 1291 Škofljica

- 11. maja 1997

Srečanje za starše mladih, ki se udeležujejo programov
salezijanske mladinske pastorale. Želimlje ob 9.00.

Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.

- 17. maja 1997

Pripravljalno srečanje mladih animatorjev za Oratorij '97,
Rakovnik ob 10.00. Prijave: Janez Potočnik, Rakovniška 6,
1108 Ljubljana.

- 7. junija 1997

Črno jezero '97 na Rakovniku ob 9.00.

Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana

- 8. junija 1997

Srečanje družin v Želimljem ob 9.00.

Prijave: Lojze Dobravec, Želimlje 46, 1291 Škofljica.

Duhovni kamp

- 13. - 19. julija

Duhovni kamp za fante in dekleta od 15 do 17 let.

Pohorje, Dominikov dom. Začetek ob 19.00.

Sklep s kosilom. Prijave: Janez Potočnik, Rakovniška 6,
1108 Ljubljana.

Teden SMD

- 20. do 26. julija

- 3. do 9. avgusta

Tedni salezijanske mladinske duhovnosti

na Koprivniku. Prijave: Lojze Dobravec, Želimlje 46,
1291 Škofljica.

Dom srečanj v Želimljem

- 25. do 28. junija

Duhovne vaje za fante, ki so končali 6., 7. ali 8. razred.

- 29. junija do 2. julija 1997

Duhovne vaje za fante, ki so končali 4., 5. ali 6. razred.

- 6. do 9. julija 1997

Duhovne vaje za fante in dekleta - srednješolce, ki so
končali 8. razred, 1. ali 2. letnik.

- 10. do 13. julija 1997

Duhovne vaje za fante in dekleta, ki so končali 5., 6. ali
7. razred.

Prijave: Peter Polc, Želimlje 46, 1291 Škofljica.

Janez Pavel II.

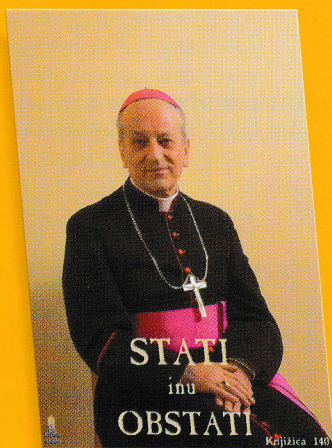
DAR IN SKRIVNOST

50 let mojega duhovništva

"Zgodovina mojega duhovniškega poklica? Pozna jo predvsem Bog. V svoji najgloblji plasti je vsak duhovniški poklic velika skrivnost, je dar, ki neskočno presega človeka..."

Tako sedANJI papež začena svojo knjigo spominov o svoji življenjski poti, za katero smo prepričani, da je zares dar za vesoljno Cerkev.

Cena knjige: 2.625 SIT.

STATI INU OBSTATI

Pogovor z ljubljanskim nadškofom in metropolitom dr. Francem Rodetom

"Tukaj bi porabil kot sporočilo slovenskemu narodu Prešernove besede: "Da pravi Bog se kliče Bog ljubezni, da ljubi vse ljudi, svoje otroke." Poudarjam in poudarjal bom, da Bog vsakega izmed nas brezpogojno in neizmerno ljubi in da nas v svoji ljubezni sprejema.

Cena knjižice: 200 SIT.